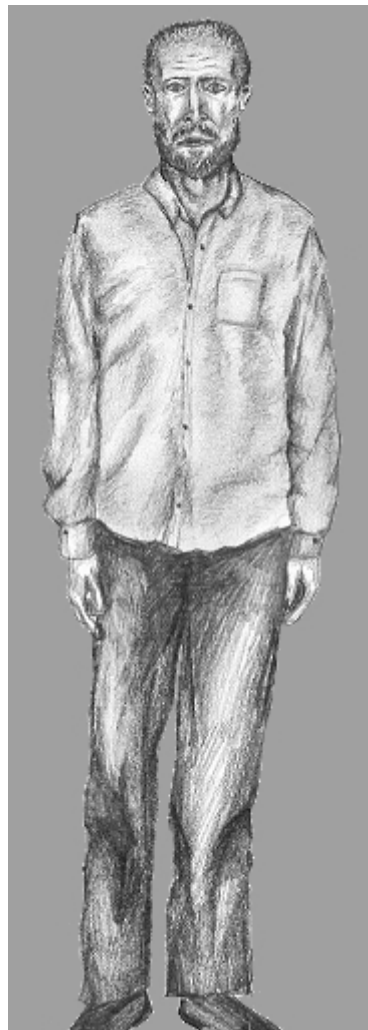

Tommy Lindgren

Jonas Antonsson

Boksidan

Tommy Lindgren

Jonas Antonsson

ISBN-nummer: 978-91-88109-38-5

Omslag/teckning: Ellen Björing

Copyright: AB Boksidan 2026

Box 558

146 33 Tullinge

Trevlig läsning!
Önskar Boksidan.

Tommy hade bjudit dottern Tina på en Ålandskryssning, stort för att vara honom. Han hade dessutom kostat på dem och köpt buffémiddagen. De fick fönsterplatser och första sittningen direkt efter att fartyget kastat loss. Han var skyldig henne så mycket och nu äntligen kunde han betala tillbaka en smula. Det var därför viktigt för honom att det blev bra.

– Ta vin du Tina, jag har druckit tillräckligt mycket i mitt liv.

– Ja, det har då jag inte gjort, jag tar nog lite vin.

– Rött eller vitt?

– Vitt, det är godare och dessutom tänkte jag äta en massa skaldjur, räkor och sådant.

– Det ska jag också göra, som förrätt. Sedan vill jag ha köttet med potatisgratäng.

De åt länge, nästan hela sittningen och Tina berättade om livet, men på ett avmätt sätt och i allmänna ordalag såsom under en fikarast med kollegor som man inte känner mer än ytligt. Men efter flera glas vin blev hon mer förtrolig och berättade om killar, vänner och om hennes uppväxt med modern. När skulle lämna restaurangen bad Tina att Tommy skulle berätta om sitt liv. Han föreslog att han kunde köpa något till henne i Taxfree butiken och att de därefter kunde sitta i hytten under tiden som han berättade om livet och om vad som hände mellan honom och Tinas mamma.

Det bullade upp hyttens alla kuddar i den nedfällda britsen, Tina tog Tommys hand medan hon höll en plastmugg med Baileys i den andra. Hon tittade honom i ögonen, han tittade tillbaka och kramade hennes hand, hon log, han log, hon sa berätta nu.

– Jag ångrar så mycket, allt kanske utom dig förstås.

Han log ännu bredare när han sa det.

– Det är konstigt, jag känner ju knappt dig fast du är min pappa.

– Jag vet, förlåt. Jag har inte varit någon bra pappa. Jag har haft så mycket egna problem. Men nu skall det bli ändring på det.

– Kan du inte berätta om ditt liv, jag vet ju nästan ingenting om dig.

– Visst, det kan jag väl göra, var vill du att jag börjar?

– Varför inte från början vi har ju gott om tid innan båten är tillbaka i Stockholm i morgon.

– Okej. När jag var lite bodde vi i Högdalen. Jag var väl som dom andra ungarna i området. Gillade att spela fotboll, hockeyspel och att cykla. Skateboarden kom när jag gick i högstadiet och det var ju häftigt tyckte vi. Fast man var ju ganska dumdristig på den tiden. Vi snackade om att åka ned för en trappa med brädan, men igen vågade utom jag. Det gick åt helvete. Farten bara ökade, jag kunde inte bromsa brädan och jag for rätt in i ett staket. Fick hjärnskakning och bröt ena handleden. Jag fick ligga på sjukhuset i flera veckor. Jag hade väldigt ont och de gav mig morfintabletter. Det hände i sjuan några veckor innan sommarlovet.

Den sommaren vart det väldigt stillsamt i början, med pussel och spel tillsammans med mina bästa kompisar Ola och Kent. Jag hade annat också, som Mekano fast det lockade inte lika mycket som förr. Det gjorde inte fotboll heller, det kändes lite för jobbigt. Efter ett tag slutade det göra ont, trots att jag hade en ganska många morfintabletter kvar. Vi tog var sin innan vi cyklade till Fagersjö. Där låg vi på en stor luftmadrass och flöt i vattnet samtidigt som vi funderade på om vi var höga. Ingen av oss tyckte det, så vi tog några till och möjligen att livet kändes lite annorlunda. Det var min första erfarenhet av droger och den gav inte någon mersmak.

Den första kriminella grejen gjorde jag under sommarlovet efter åttan, om man bortser ifrån att gå mot rött, tjuvröka, slåss och sådan. Det var i början av lovet, en kväll då vi körde runt med mopederna. Jag upptäckte att det stod en stor rulle med kabel där längs vägen, du vet en sådan som kallas kabeltrumma. Den var jättestor och den stod i en nedförsbacke. Vi stannade och kollade på den. Den var helt oanvänd med plast på änden. Tänk om det var koppar, vilket klipp. Vi försökte pilla bort plasten i änden. Den satt benhårt och vi fick den inte att smälta bort med tändaren. Kent provade att pilla bort den med nycklarna, det funkade. Det var kopparkabel och den var grov. Det körde förbi bilar då och då, vi behövde få bort den från vägen och in i skogen. Vet egentligen inte om någon i bilarna tänkte på oss. Trumman stod tvärs emot backen. Jag Kent och Ola kämpade allt vi kunde för att vrida trumman. Ola hittade ett spett och med det lyckades vi faktiskt och precis när vi fått den parallell med vägen började den rulla nedför. Där baken slutade stod en grävmaskin parkerad. Trumman skulle krocka med den. Vi ville att den skulle svänga inåt på en stig in i skogen. Vi sprang efter allt vad vi kunde hann ifatt den och försökte putta den mot stigen. Trumman rullade fortare och fortare. Tillsammans tacklade vi den, det lyckades men vi hamnade i en hög på marken med Kent underst. Han skrek som fan, medan jag och Ola skrattade. Trumman stannade mot ett träd. Det var en bit från vägen och det var rätt mycket buskar som dolde den, det kollade vi genom att gå ut på vägen och stirra in i skogen. Perfekt, nu behövde vi bara skala bort plasten, så skulle vi ha en väldig massa koppar. Vi hämtade mopederna, kickade igång dem och körde lite lugnt ned för backen. En polisbil med sirenen påslagen kom åkande, körde upp på cykelbanan och prejade oss. Två snutar kom ut, vi hade stannat mopederna. De frågade vad vi höll på med och vi svarade att vi var på väg hem. De frågade om en kabeltrumma. Vi svarade ”vad är det?” De frågade lite mer och vi låtsades inte förstå vad de pratade om. Det hände inget mer. Vi åkte till parken, satte oss på en bänk och tände cigaretter. Någon måste ha ringt polisen. Nu fanns det inte en chans att vi skulle kunna åka tillbaka dit samma kväll för att skala kabeln. Och även om det fanns det. Hur skulle vi skala den? Den var jättetung, vi skulle nog inte ens lyckas nysta av den från trumman. Vi visste att man kunde smälta bort plasten genom att elda på kabeln. Men då behövde vi få av den från trumman. Och även om vi hade fått bort den och lyckades elda bort plasten, hur skulle vi få den till skrotfirman i Gladö Kvarn? Men va fan, det var ju skoj i alla fall. Kent klagade på att han fått ont i knäna. Han drog upp brallorna, fast det gjorde så ont när han försökte dra dem över knäskålarna, att han bara skrek och vägrade att dra mer. Det hade blivit ett litet hål över högra knäet och byxorna hade klibbat fast i blodet. Brallorna var nya, han hade just fått dom i födelsedagspresent. Hans morsa skulle bli skitförbannad, dom hade varit dyra och precis dom han önskat sig. Han blödde på handflatorna också och han ville hem.

Hans morsa var borta hos sin kille och han behövde omplåstring. Vi åkte dit. Han la sig i badkaret för att fort bort brallorna från kroppen. Det funkade men badvattnet blev rosa och han sa att de gjorde väldigt ont. Hans morsa hade starka smärtstillande som var utskrivna av läkare. ”Magnecyl Kodein mot ryggsmärtor vid behov”, stod det på förpackningen. Kent tog två stycken. Jag och Ola fick en var. Kanske att dom hade lite effekt, lite lugnande liksom, men vi ville ha mer. Kent byggde plastmodeller, han hade flera fina krigsflygplan från andra världskriget som hände i taket ovanför sängen. Jag hade också byggt några, så jag visste att limmet kunde göra en helt yr. Vi tog tuben, tog bort locket och körde in tubspetsen i näsborren, höll för den andra borren och sög in. Visst blev man yr, men mest illamående. Vi låg på hans säng, andades in lim och försökte låta bli att kräkas. Jag behövde gå på toa. Reste mig gick mot toaletten, slog i dörrkarmen och hamnade på golvet. Näsan började blöda, men de andra bara skrattade. Kanon! Limmet funkade, för säkerhets skulle kröp jag till toaletten. Någon öppnade ytterdörren. Det var Kents morsa. Där stod jag på alla fyra på golvet i hallen med blödande näsa. Hon tittade på mig, förts utan att säga något. Sedan frågade hon vad som hänt. Vad skulle jag svara. Kent kom ut i hallen, morsade på mamman och sa att vi lekte blindbock, vi tävlade i vem som kunde ta sig till toaletten, krypandes och utan att titta. Hon såg helt förvirrad ut och antagligen var hon berusad. Det var i vart fall hennes kille som stod där bredvid henne. Och det verkade kanske lite konstigt. Ken hade bara kalsongerna på och det syntes att de var blöta. Han var ju dessutom blodig om knäna. Hon frågade vad som hänt med honom. Kent var grym på att hitta på undanflykter och sådant. Den gången sa han att när det var hans tur att krypa hade han råkat krypa rätt på hennes hårborste med metallborst. Hennes kille försökte hålla sig för skratt, men det gjorde inte Kents morsa hon gapskrattade, då gjorde vi andra det också. Jag gick in i badrummet, kissade och gömde Kents brallor, för jag tänkte att han skulle slippa förklara varför de var genomblöta. Så gjorde vi te och några mackor, för att sedan avsluta kvällen med att spela Monopol till kanske två på natten. Det var ju sommarlov. Jag hörde att morsan vaknade när jag kom hem och dessutom kom hon ut i hallen, som för att kolla mig. Jag blev, så klart, irriterad. Trots det hälsade jag på henne där hon stod i öppningen till vardagsrummet med ett beige nattlinne. Jag måste ha haft dåligt samvete eller något, fast det hindrade inte att jag tyckte det var spännande att försöka sno kabeltrumman. Jag ville göra mer. Inte för pengarna eller så, utan för spänningen. Det ville Ola och Kent också. Vi satt på bänkarna nere vid badet och funderade. Det var inget vidare väder och fortfarande kallt i vattnet, så stranden var helt öde. Kent förslog att vi skulle dra till något sommarstugeområde och letar efter sprit. Vi fattade inte vad han menade, sprit? Visst det vore väl häftigt, men hur skulle vi få tag i det? Kent tjatade om att sommarstugorna kanske hade potatiskällare och där kanske folk hade vinflaskor.

Det lätt plötsligt vettigt, sommarstugor har ju rika människor och dom har, så klart, en massa vinare i jordkällaren. Vi åkte mot det närmaste sommarstugeområdet vi kunde komma på, vilket var i Huddinge. Det var ganska öde, där var knappt ens några parkerade bilar. För säkerhets skull gömde vi mopederna i skogen innan vi gick runt och kollade. Det första huset var litet och rött. Där fanns även en trädgårdsbod. Boden var olåst och det fanns inte mycket som gjorde oss intresserade förutom en dunk med bensin. Det fanns en tejpbit på dunken där någon skrivit ”Tvåtakt”. Perfekt, den tog vi direkt och fyllde upp mopederna. På nästa tomt hittade vi en potatiskällare. Den var olåst, vilket kanske inte var så konstigt för där fanns bara potatis och inlagda grönsaker. Vi tog den närmaste burken, den var av glas och såg ut att innehålla gurkor. Locke satt som limmat, Ola tröttnade på att försöka få bort gummitätningen, istället slog han locket mot en sten. Gurkorna var ganska goda, för vi var hungriga och vi slapp glasbitar i munnen. Så vi tog en till burk, den innehöll rödbetor. Ola krossade locket mot samma sten innan han stoppade en stor rödbeta i munnen. Den var så stor att han inte kunde tugga. Det såg jättekul ut. Han hade som panik, försökte få ut rödbetan ur munnen samtidigt som han stönade. Det såg ut som att det rann blod ur munnen. Kent kom då på en skitsmart idé. Vi smörjer in någon av oss i rödbetsjuice. Om någon skulle komma på oss när vi gick runt i området, skulle vi säga att vi letar efter en telefon för vi behövde ringa mamma eftersom en av oss hade blivit skadad. Det låt kanonsmart och Kent kändes given för han var ju redan lite skadad. Jag tog en rödbetar och gned den i hans ansikte som om det vore ett läppstift. Det syntes inte så mycket i ansiktet, men det såg ut som bloddroppar på hans vita T-shirt. Ola tog en annan rödbeta som han gned på vänstra benet. Det funkade inte så bra heller, vi tröttnade och hällde hela burken över huvudet Kent. Det blev kanonbra tyckte vi, jag och Ola skrattade som tokiga. Vi gick så vidare till nästa stuga. Som tur var smög vi försiktigt genom buskarna på baksidan och såg då en kvinna ligga i en solstol. Hon solade topless eller kanske utan några kläder alls, men vi hade ingen lust att kolla närmare för hon var väldigt skrynklig. Vi letade vidare och hittade en till jordkällare och den var inte låst. Där blev det bingo i form av en damejeanne med vin som stod och bubblade och det stank av jäst. Det var Kent som visste att det var en sådan, för hans morbror brukade göra vin. Jag hittade en lys-knapp, tände och stängde dörren om oss. Kent tog av gummihatten på damejeannen, vilket gjorde att det stank ännu värre av jäst. Han försökte lyfta damejeannen, men den var för tung. Ola och jag lyfte i botten och Kent vinklade ner flaskans hals emot munnen. Det hände inget. Kent luta flaskan mer och till slut rann tjock stråle över hans ansikte. Kent hostade och då sprutade det vin över oss. Det lilla jag fick i munnen gav ingen mersmak, det smakade skit. Vi lyckades emellertid ställa ner damejeannen utan att den gick sönder.

Kent satte på gummihatten igen, för ingen av oss gillade sörjan. Istället tittade vi på hyllorna längs väggarna, Där i ett vinställ fanns färdiga vinflaskor.

Vi tog två var, gick ut, stängde dörren och smög igenom buskarna till tomten bakom, där såg dött ut, vi smög över gräsmattan till vägen och gick till våra mopeder. Där blev vi lite brydda över hur vi skulle få med flaskorna. Ola försökte spänna fast sina på pakethållaren. Det gick inte så bra och vi insåg att det skulle gå ännu sämre för Kent och mig som inte ens hade någon pakethållare. Det enda vi kom på var att gömma flaskorna i skogen för att åka hem och hämta ryggsäckarna. Kent frågade lite oroligt om hur han såg ut. ”Du ser ut som en någon som badad i rödvin”, sa jag. Kent var lite nervös över att vi kanske skulle möta en polisbil och vad skulle hans morsa säga. Det löste vi någorlunda smart genom att ta vägen förbi den närmaste sjön. Det var ingen badsjö utan en gammal damm tror jag, med buskar och brännässlor överallt och lerig botten. Men Kent blev ren bortsett ifrån att kläderna var röda. Jag badade lite också, kallt och lerigt var det. När vi hämtad ryggsäckar, kört hem vinarna, parkerat mopederna och satt oss i skogen halsade vi var sin flaska med vin. Det smakade betydligt bättre en sörjan i damejeannen, gott var det dock inte. Det var både surt och beskt, fast vi skulle fan få i oss det. Det lyckades även om det först var lite tveksamt om jag skulle få behålla det. Antagligen var det alkohol i det för vi blev som väldigt glada och på bushumör. Det växte en enorm gran framför oss. Den hade ganska kraftiga grenar och de växte, som det brukar på granar, väldigt tätt. Men inte tätare att de såg ut som stegen på en stege där det borde gå att klämma sig emellan. Alla tre ville testa. Jag klättrade först. Ju högre jag kom desto svårare blev det att klämma sig igenom varven med grenar. Till slut tog det stopp. Jag satt inklämd mellan en massa grenar, det kändes säkert. Jag tittade ner och insåg att det var högt, men det var inte så läskigt för granen blev ju bredare och bredare desto närmare marken, nästan som en brant rutschkana. Jag sa det till dom andra, de tittade, kände lite på grenarna och visst borde det väl funka som en kana. Kent och Ola kom upp till min höjd, och jag kröp ut en bit, höll mig i några grenar ovanför, släppte dem och åkte utför. Först lite försiktigt när jag gled på grenen, grenen tog slut och jag föll fritt i någon sekund som kändes som en evighet och jag hann tänka att jag föll mot döden. Nästa gren dämpade farten lite, till nästa fria fall, men det gick fortare och fortare för varje gren jag passerade, även om det aldrig blev som att falla på riktigt. Det gjorde inte heller ont då grenarna var mjuka och varje gren bromsade fallet lite lagom mycket. Jag hade knappt ens några sår när jag landade på marken nedanför. De andra kom efter och de vart jättenöjda, världens kick! Vi fortsatte åka till dess att det var middagsdags.

På kvällen gick vi tillbaka till platsen, drack de andra flaskorna, rökte, åt chips och tände en brasa. Det var hur mysigt som helst. Det var min första fylla. Den gav, som du väl förstår, mersmak. Det tyckte vi alla och efter lite diskuterande kom vi fram till att vi skulle tillverka vin själva. Vi kollade i telefonkatalogen och hittade en firma på Östermalm som sålde vinsatser och tillbehör. Killen i affären hade inga som helst problem med att sälja det vi behövde till oss. Vi rörde ihop satsen i mitt kök och gömde damejeannen i ett förråd på min vind. Det var ingen som använde det förrådet och därför hade vi satt dit ett eget hänglås och hade saker där som vi hittat, mest cykel- och mopeddelar. Jag gick upp och skakade damejeannen varje dag för det hade kille i affären sagt att vi skulle göra. Någon månad senare var vinet klart, även om det smakade ungefär lika illa som det vi provade i jordkällaren. Ola och Kent hade fixat flaskor som vi hällde över vinet i. Därefter ställde vi flaskorna på golvet och la en gammal filt över dem. Sen hade vi var sin vinare varje helg i ett par månader och ju längre tiden gick desto mindre illa smakade det. Inte bara för att vi vande oss utan också för att med tiden försvann en del av den äckliga jästsmaken.

En varm dag i mitten av augusti såg vi några av tjejerna i klassen på badstranden. Dom vinkade till oss när vi kom. Det verkade som dom ville att vi skulle komma till dem. De solade toppless det kändes som att gå dit var det jag helst av allt ville göra. Fast det var lite nervöst. Det stramade i badbyxorna när vi närmade oss dem. Antagligen syntes det för dom skrattade. När vi suttit där en stund och pratat om sommarlov, berättade Kent om vinarna och tjejerna blev jättesugna. Vi bestämde med dom att vi skulle hålla en fest där på kvällen efter att vi varit hemma och ätit. Vi käkade så fort vi kunde och fick för våra morsor och åkte dit med våra mopeder, badbyxor, sex vinare och en stor kasse med popcorn, som vi poppat i Kents kök. Vädret var fint och där på stranden satt det nu fem tjejer från klassen. Det var inga andra där, men ändå satt de i änden av stranden, på gräset precis innan skogen tog vid. Jag och Ola sa att vi skulle gå in i skogen och samlade ihop pinnar till en brasa. Kent struntade i det, trots att det var hans idé från början. Han satte sig med tjejerna och öppnade två vinare, tog en rejäl klunk, grinade illa och skickade vidare. Alla smakade och tyckte det smakade skit. Fast flaskan fortsatte att gå runt. Jag och Ola stod fortfarande där lite i bakgrunden och försökte blänga strängt på Kent utan att någon av tjejerna märkte det. För vi ville inte att de skulle tro att han hunsade med oss. Istället sa jag att vi tänkte göra en brasa, är det någon som vill hänga med och leta pinnar. Tjejerna nickade glatt och kom med glada tillrop, utan att ge sken av att vilja resa sig för att hjälpa till. Så jag och Ola fick leta själva. Det kändes inte så kul att gå där i skogen med deras glada snack i bakgrunden. Vi skyndade oss så mycket vi kunde, kom tillbaka, knycklade ihop lite reklamblad på marken och staplade pinnarna runt papperen. Ola tände och efter lite försök och en massa vitmossa som vi tog ifrån ett berg i närheten brann det bra. Jag öppnade en vinare, tog en stor klunk och låtsades att jag tyckte det var jättegott, snackade som en vinprovare jag sett på TV och alla skrattade. Jag skickade runt min vinare med instruktionen att njuta av den fina aromen, vad det nu är? Kent tog fram kassen med popcorn och ställde den så nära elden att den började brinna. Alla skrattade även Kent, fast han gjorde sitt bästa för att släcka. Vinarna gick åt, trots smaken och trots att en av tjejerna kräktes upp en äcklig röd blaffa framför sig. Hon som satt närmast hällde på sand så att blaffan knappt syntes och flaskorna gick några varv till. Den som inte tog en klunk var tvungen att bada och det var bara två som badade, så vi blev nog ganska fulla. Elden och vinet tog slut. Alla hjälpte till att leta mer pinnar och då blev det en ganska maffig brasa. Tjejen närmast mig, Eva, tittade väldigt mycket på mig och ibland kom hon åt mig med handen. Jag försökte göra detsamma, även om det kändes pirrigt. Jag hade inte tänkt på det tidigare, hon var ju riktigt söt och hennes bröstvårtor syntes genom den vita T-shirten. Hade inte hennes former utvecklats sedan skolavslutningen, det kändes så. De två tuffaste tjejerna i klassen Lena och Annika höll på med en pipa och en påse tobak.

Jag hade sett folk göra så förut, men det var aldrig någon som bjudit mig. Nu, däremot, skickade hon runt pipan till alla. Det smakade sött, fränt och starkt. Jag och, typ, alla andra hostade även fast vi alla brukade stå i rökrutan på rasterna. Rökat funkade nog för alla blev fnittriga och skrattade vad som än sades. Vi hade jätteroligt utan att det hände något. Lena och Annika stoppade ett par pipor till. Det blev mörkt och vi låg och tittade på stjärnorna. Dom var ganska många den kvällen. Eva la sitt huvud på min arm och tittade mot min armhåla. Jag tittade på henne och vi kysstes. Det var mer än pussar, det var tungor i munnen, betydligt mer än vad jag varit med om i den vägen tidigare. Elden hade slocknat och det var ganska kyligt. Folk började gå hem, men vi låtsades inte om det. När vi var ensamma älskade vi, det var definitivt första gången för mig och det gick nästan direkt när jag stoppade in den. Jag låtsades inte om det och fortsatte en bra stund till, tills det gått tre gånger för mig. Den sista gången stönade jag för att visa att jag kom, men jag låg kvar ovanpå henne utan att dra ut den. Efter den kvällen träffades vi en massa gånger, oftast hemma hos henne, vi hade sex, spelade skivor och la pussel. Jag tror jag var kär och hon sa att hon var kär i mig, ändå gjorde hon slut när skolan började.

En annan, första gång, den sommaren var en kväll i juli då vi gick till industriområdet för att kolla om vi kunde hitta något kul att stjäla, eller kanske smyga oss in någon stans. Det mesta var ganska tråkiga byggnader som dessutom verkade vara larmade. Men längst bort fanns det ett ställe med en stor gård fylld med skrot. Vi klättrade över staketet och gick runt. Det fanns en stor gul grävmaskin, eller en frontlastare var det väl egentligen, med gafflar istället för skopa, mitt på gården. Jag klättrade upp i den, dörren var olåst och dessutom satt nycklarna i. Jag ropade på Kent och Ola, de hoppade in också. Vi tyckte alla att det vore kul att köra lite, så jag vred på nyckeln så långt det gick. Det hände inget utom att lamporna tändes, tråkigt. Kent såg en knapp som det stod "Start" ovanför, han tryckte in den och det kom ljud och motorn startade. Sen då, vi viste ju hur pedaler, växlar och allt funkar på en bil, men inte på en grävmaskin. Till höger fanns en spak som vi gissade var till växellådan. Jag la i en växel, maskinen hoppade fram lite innan motorn dog. Till slut fick vi kläm på handbroms koppling och gaspedal och körde iväg. Först lite försiktigt rakt fram, sedan ett varv runt gården, följt av ett varv med högre fart. Det blev som en tävling om vem som kunde köra runt fortast. När vi gjort det ett tag testade vi att höja gafflarna, det funkade också. Jag och Ola satte oss på var sin gaffel och Kent körde upp och ner så fort det gick för att försöka få oss att ramla av. Som tur var misslyckades han. Nästa idé vi kom på var att ramma en hög med skrot med gafflarna före, det gick jättebra, vi körde rätt igenom högen och det flög prylar åt alla håll. Det stod en gammal och rostig folkabubbla i ett hörn av gården. Jag provade om vi kanske kunde mosa den med gafflarna, det gick också bra, den blev ganska platt.

Bredvid den stod en amazon som verkade vara körbar, men under någon slags renovering. Jag kollade in i den och det visade sig att nycklarna satt i. Ola prövade att starta den och det gick perfekt. Han gjorde som man ska och fick rull på den. Vi kände att det vore läge att ta en åktur i någon skog eller så. Problemet var grinden. Det löste jag med frontlastaren, genom att köra mot grinden så fort det gick med gafflarna nere. Grinden for upp och jag parkerade ute på gatan innan jag hoppade in i amazonen till Ola och Kent. Ola la i en växel och rattade mot skogen. Eftersom han aldrig hade kört bil förut tog han det väldigt försiktigt, körde på ettan till det lät så illa om motorn att vi kände oss tvungna att växla upp, fast då var vi nära en grusväg in i skogen mot Fagersjö, så istället lättade han på gasen och svängde in på grusvägen. Då fick han motorstopp och det passade ju bra för jag var väldigt sugen på att prova också. Jag startade motorn, la i ettan och släppte kopplingen och gasade fullt. Bilen hoppade jättemycket på den skumpiga vägen och jag tappade foten från gaspedalen. Bilen saktade in, jag gasade igen och bilen hoppade. Nu var jag mer beredd och lyckades hålla kvar foten på gaspedalen, motorn vrålade och jag la i tvåan. Bilen rullade fortare. Då ser jag att det är ett träd som fallit tvärs över vägen. Ola och Kent skriker att jag ska bromsa. Jag hittade bromspedalen och tryckte ned den allt vad jag kunde, men inget hände. Bilen rullade vidare i samma hastighet, även om jag inte längre gasade. Kent skrek ”handbromsen” och Ola som satt bredvid mig ryckte i den spaken, men det var för sent. Bilen körde rätt in i trädet som flyttades flera meter och jag höll på att åka in i vindrutan, detsamma gjorde Ola. Emedan Kent, som satt i baksätet, fastnade mellan våra säten. Motorn stannade och det blev tyst en liten stund innan vi alla började skratta. Efter att vi skrattat ett bra tag kom vi fram till att det nog var bäst att dra. Det var första gången jag gjorde ett inbrott eller snodde en bil.

Jag fortsatte att umgås med Ola och Kent sista året i grundskolan och på gymnasiet. Jag lärde mig till målare, Ola till bilmeck och Kent till låssmed. Det var kul att lära sig ett riktigt yrke och inte särskilt svårt. Jag fick sommarjobb på en målarfirma och då Kent kunde göra nycklar slet vi bort en parkeringsmätare och han skapade en nyckel utifrån låset. Därefter kunde vi öppna alla parkeringsmätare i hela stan. Det var inget klipp då de som regel var fyllda med 25 öringar, men dom var många för varje parkeringsruta inne i stan hade sin egen mätare. Varje torsdagskväll under vintern det första året på gymnasiet tog vi mopederna till stan, gick runt i våra overaller med var sin kasse. Kent hade gjort en nyckel var och då det inte var många ute på kvällarna på den tiden tömde vi snabbt alla mätarna på en gata. Dagen efter köpte vi mellanöl och cigaretter för pengarna. Det var kanon, vi laddade i Kents rum, drack mellis och lyssnade på punkmusik innan vi drog till Oasen i Rågsved. Det var en kulturförening som precis hade öppnat där det var en massa punkare och ett jävla drag. Vi träffade en del brudar, köpte hasch ibland, stod och skrek med livebanden som spelade. Tyvärr blev det strul med kommunen och mellanöl fick inte längre säljas i mataffären efter den sommaren. Sedan var det systemet som gällde och där var de betydligt petigare med legitimation och att man skulle vara tjugo år. Det hände att vi träffade någon tjugoåring som kunde hjälpa oss, men oftast fick vi nöja oss med hemkört vin eller ibland sprit, röka hasch, eller i värsta fall sniffa lim eller bensin. Det hände också att vi köpte en gammal rishög som vi renoverade på helgerna i Olas skola. Vi satsade bara på bilar som var rostiga men där motor, bromsar och sådant var bra. Kent dyrkade upp låset till garaget och svetsade, Ola meckade och jag målade. Det var perfekt för där fanns alla verktyg, färg och bilplåt. En av bilarna, en Volvo PV, sålde vi till en kille som sa att han behövde ta ut pengar på bankomaten. På den tiden var det bara Sparbankerna som hade Bankomater. Kortet var av plast och såg ut ungefär som de gör nu bortsett ifrån att informationen om vilket konto som kortet hörde till fanns i ett hålmönster som var stansat i kortet. Dessutom hade bankomaterna ingen kontakt med kontot som kortet hörde till. Så man kunde ta ut pengar även om kontot var tomt. Uttagen registrerades bara i en håltremsa som fanns i bankomaten. Senare noterades uttagen på kontot på något sätt. Det här hade Olas farbror berättat för honom, han jobbade tydligen på företaget som byggde maskinerna. Det som hände den gången var att vi hängde med killen till bankomaten, eftersom vi aldrig hade träffat någon som hade bankomatkort. Vi snackade och hade trevligt och då råkade Ola se vilken kod killen slog in. Jag fattade inte det förrän senare och jag tyckte det var väldigt konstigt att Ola ville bjuda oss och killen krogen för att fira affären, på papperet var det hans bil så det var inte så konstigt att han ville fira, men varför bjuda in killen? På den här tiden kunde man dricka ett par öl utan att riskera körkortet, även om man svepte ölen och satte sig vid ratten och det visste väl killen för han hängde på.

Efter första ölen gick Ola på toaletten och jag följde med och frågade då vad han höll på med. Det lät som en enkel grej att kopiera hålmönstret, men hur skulle vi komma över kortet? Vi kom inte på något vettigt sätt utom att sno kortet av honom, fast dels kändes det taskigt och dels skulle vi garanterat torska, för bilen var ju registrerad på Ola. Det smartaste vi kom på var att Ola lånade en penna i baren och skrev ned koden medan han fortfarande kom ihåg den. Vi drack några öl var och önskade killen lycka till med bilen. Senare fyllde vi i en blankett för ansökan om nytt kort i killens namn som vi postade till banken. Men som hans adress skrev vi en gammal villa som stod tom, för att gubben som bodde där var bortrest eller något. Vi kollade brevlådan någon gång i veckan och till slut låg där ett brev från banken med ett nytt kort. Vi hajade, så klart, att banken skulle spärra kortet på något sätt, så fort de fattade att något var skumt. Därför hade vi fixat var sin plastbit i samma storlek, som vi borrhade hål i med det riktiga kortet som mall. Sedan delade vi på oss och gick till varenda bankomat i Stockholm under en helg. Vi fick ihop runt tio tusen kronor var. För dom pengarna åkte vi till Mallorca i två veckor under början av sommarlovet. Det var skithäftigt, vi flög dit och på planet fick vi gratis drinkar. Hotellet var kanonfint med utsikt över Medelhavet. Maten var jättegod och alkoholen var nästan gratis, jämför med de priser vi var vana vid och vi var bruna som pepparkakor när vi kom hem. Ja sa till morsan att vi tjänat ihop pengarna på att renovera bilar, vilket ju på sätt och vis var sant. Fast hon tyckte kanske att det var lite underligt att jag dessutom hade råd att köpa en kläder, en digitalklocka och en ganska fin bil.

Det var inte det enda med mig som morsan var less på. Det var ett ständigt tjtat om att jag rökte och drack bira på rummet, var ute på nätterna, inte betalade hyra fast jag var klar med gymnasiet och att jag åt upp allt käk. Så när sommaren närmade sig slutet och de flesta hade börjat jobba packade jag bilen full med prylar och drog. Det var ju fortfarande varmt ute, så det gick att sova i förarsätet, men det var ingen höjdare. Dessutom hade jag ingen toa. Fast jag fick i alla fall ett jobb hos en gubbe som målade åt privatkunder. Gubben var snäll men antagligen lite lösningsmedelsskadad och han krökade väldigt mycket. Han hade sin verksamhet i ett stort garage på tomten, där han hade ställningar och sånt. Vi målade villafasader hela hösten fram till slutet av oktober. Jag fick köra firmans skåpbil, för han hade förlorat körkortet. Jag hade inget emot det även om det kändes lite skruvat att han drack brännvin när vi var på väg ut på jobb. Det var inget problem att jag sov i lokalen och där fanns till och med en toalett. Duscha fick jag göra inne i hans villa. Det var dock något som jag drog mig för eftersom det var så skitigt i hela huset.

I början målade vi i alla fall tillsammans och han var väldigt snabb samtidigt som han var duktig. Han hade en stor grov pensel som han kunde stryka flera meter med utan att han spillde. Han behövde inte täcka något alls. Och skrapningen var imponerande, det såg inte ut som att han tog i men färgremsorna sprutade efter skrapan. Problemet var att han inte orkade så länge. Vi började tillsammans, satte upp ställningen och skrapade några timmar. Vi brukade käka på något lunchställe och då tog han ett par starköl. Därefter höll han sig i bilen. Det pågick så i några månader. I veckorna bodde jag i hans garage och på helgerna sov jag hos någon kompis och vi partajade från fredag kväll till söndag. Jag hade inte fyllt tjugo ännu, men gubben brukade köpa ut några plattor öl till oss på fredagen. På söndagskvällen kom jag till garaget och jag gick in till gubben på måndagsmorgonen. Då satt han i jobbkärlena och väntade vid köksbordet med en kopp kaffe. Men en måndagsmorgon i början på november satt han inte vid köksbordet. Jag ropade och letade runt i huset efter honom. Han låg i badrummet och han var alldeles kall och orörlig. Han reagerade inte när jag skakade honom eller skvätte vatten i ansiktet. Då ringde jag efter ambulansen. De konstaterade att han var död och lastade in honom i bilen. Där stod jag med en kund som väntade på att vi skulle måla alla snickerier och byta tapeter. Först fick jag lön direkt i handen varje fredag, helt svart vad jag förstod. Det var dock flera veckor sedan sist. Vad skulle jag göra? Han hade visst två barn som han inte hade någon kontakt med. Dom skulle, så klart, få ärva huset. Men jag då, vi hade inget anställningsavtal eller så. Och vad skulle barnen med färgburkar, verktyg och ställning till? Snabbt som fan bytte jag in min Ford Cortina mot en skåpbil. Jag körde in skåpbilen i gubbens garage och satte in en mellanvägg. I den större delen byggde jag ett litet rum med utedass med dörr och fläkt, samt en garderob och en brits.

I det mindre utrymmet ställde jag in byggställning, stege och verktyg. Utrymmet under britsen fyllde jag med färgburkar, lacknafta och två ölbackar med penslar. Man blev lite hög av att ligga där på britsen, även om det blev bättre när jag satte in en fläkt med utsug i taket. På skåpets utsidor skrev jag "Villamålarn" och mormors telefonnummer med grön färg, så var firman klar. Dessutom tog jag en flaska konjak som jag hittade hos gubben. Det var min lön och nu hade jag en egen firma. Gubben hade haft en fyra-fem uppdrag till och eftersom jag hade varit med när vi kollat på jobben åkte jag till dem som om inget hänt, när tiden var inne. De ville så klart ha fakturor, fast de hade inga problem att strunta i det om jag drog ned lite på priset. Mormor fick lite samtal då och då från folk som ville ha målning utfört och hon hade inget emot att vara telefonist för min lilla verksamhet. Jag åkte dit några gånger per vecka, duschade, fikade och ringde upp dem som ringt. Det rullade på ganska bra. Jag hittade ett bra ställe att stå med skåpbilen på nätterna, det var en stor företagsparkering som var helt tom på kvällarna och det var knäpp tyst där nattetid. På vintern var det sämre med jobb, då tog vi färjan till Polen, där vi levde som kungar eftersom det ju var östblocket och vi kunde växla svart med privatpersoner som ville ha västvaluta till betydligt bättre kurs än den officiella växelkursen. Jag kom ihåg att Ola en gång bjöd alla i en bar på öl och det kostade som att köpa en öl i Sverige. Vi bodde på ett hotell i Gdansk som förmodligen var ett lyxhotell med deras mått mätt. På våren träffade jag din mamma. Det var på en fest i en villa i Huddinge. Där var ganska mycket folk och hon var en av dem. Jag bjöd henne på öl, vi dansade och hånglade i en soffa ända tills alla andra gått hem och värden hade somnat. Vi älskade på soffan och sedan var vi ett par och vi sov tillsammans varje natt i hennes enkelsäng i en liten etta nära Bandhagens centrum. Vi åkte på lite turer i skåpbilen också, bland annat till Danmark och upp till Norrland. Då hade jag förstås tagit bort alla verktyg och färgburkar och pressat in dem i hennes förråd. Hon blev gravid ganska snart och då hon ställt sig i bostadskön direkt när hon fyllde 18 år, precis då kön startades om fick vi ett erbjudande om en trea i Hagsätra, vi tackade ja och där bodde vi tillsammans. Då jobbade hon i en mataffär hon hade ofta med sig mat hem som hade blivit för gammal för att säljas. Hon lagade god mat och vi hade det bra. Jag tog bort sängen och toan ur skåpbilen fick därför plats med mer färg och rengöringsmedel, det blev smidigare att jobba sedan. Hon köpte ett block med fakturor och fakturakopior. När jobbet var klart skrev jag fakturan direkt på plats med karbonpapper mellan kundens exemplar och min kopia. Kvittona för färg betalade kunden direkt till mig. Blocket blev därför som min bokföring. Men jag skrev så fullt, tyckte din mamma och det var nog sant och dessutom var det lite stressigt att fylla i firmanamn och allt samtidigt som jag försökte räkna ut hur mycket tid jag lagt ner på jobbet.

Hon erbjöd sig därför att fylla i firma uppgifterna och sådant på varje blankett i förväg, så att jag bara behövde fylla i antalet timmar jobbet tog. När du var född jobbade hon bara helger i mataffären och då var du och jag tillsammans. Jag antar att du inte kommer ihåg det, men jag brukade ta långa promenader med dig i barnvagnen och du gillade det. När du blev mer rörligt gick vi till olika lekparkar eller pulkabackar om det var vinter. På vardagarna var jag väldigt trött på kvällarna och dessutom ville jag och din mamma ha det lite mysigt med vin, musik och lite röka. Det gick bra i flera år. Vi hade det bra ställt, trots att din mamma bara arbetade deltid. När du började på dagis jobbade hon lite mer, typ, tre dagar i veckan. Då slutade jag tidigt på jobbet och hämtade dig. Förutom det skötte hon nog det mesta hemma, utom det som gällde bilen, så klart.

Men så på ett jobb i Stuvsta, jag skulle måla en villa, gick det åt helvete och därefter har det mest bara gått utför. En glassig kille med kostym, sa att han inte behövde något kvitto alls. En dag när jag blivit klar med fasaden och alla utvändiga snickerier och nya tapeter samt snickerierna i tre av rummen, kom han hem mitt på dagen. Han åkte Jaguar och han hade med sig två killar som såg ganska stöddiga ut. Han var visst någon slags jurist, men dom killarna såg inte ut som jurister. De gick runt och inspekterade jobbet, fast jag inte var klar. Han drog med fingret över en av de nymålade dörrkarmarna, det blev så klart spår i färgen. Jag undrade vad fan han höll på med, han garvade åt mig och sa att det var ett fuskjobb. Jag frågade vad som var fusk, då pekade han på en tapetskarv som inte hade torkat ännu och på spåret som han själv dragit i färgen. Han såg rätt läskig ut och hans polare var ännu värre. Killen sa det här är ett fuskjobb, du får betalt för färgen och halva priset på jobbet för att jag vill vara juste. Jag tittade så bistert jag kunde på honom och försökte se stöddig ut, men det var inget jämfört med vad hans polare lyckades med. Jag viftade med lim-borsten mot hans ansikte. Han polare grep tag i var sin arm. Jag vred mig loss och kastade borsten mot honom. Han duckade och borsten fortsatte rakt in i en tavla som stod mitt på golvet, lutad emot en möbel. Tavelduken sprack och killen blev skitförbannad, för tavlan var tydligen väldigt värdefull. Hans polare tryckte ned mig på golvet och han ringde till polisen. Jag åtalades för grov skadegörelse. Och därtill hävdade killen att han begärt att få en faktura och att jag inte hade velat ge honom det eftersom jag ville ha pengarna direkt i handen. Hans polare vittnade om att det var så det gick till. Och det var svårt att säga något emot då det var så tydligt hur tavlan gått sönder och då polisen inte hittade någon bokföring hos oss och då jag fyllt i att jag inte tjänat någonting i de senaste deklARATIONERNA och dessutom inte hade registrerat någon firma hos Skatteverket. Eftersom tavlan tydligen var en originalmålning av en känd konstnär som hette ”Otto G Carlsund” skulle jag förutom att jag blev dömd till ett års fängelse, betala ett stort skadestånd till honom och han slapp betala någonting för allt jobb jag gjort och all färg som gått åt.

Skåpbilen, all färg, ställningen, alla verktygen och allt annat av värde som jag ägde tog Kronofogden för att betala skadeståndet och Skatteskulden. Det räckte tyvärr inte så långt. Jag kunde ha fått välja när jag skulle infinna mig i fängelset och det kanske hade varit smart att vänta till hösten. Då hade jag kanske kunnat förklara mer för dig om vad som hänt. Men din mamma var så arg att hon ville att jag skulle flytta direkt. Och då kändes det som att jag lika gärna kunde sitta av straffet, så att vi kunde gå vidare. Det var ett helvete att sitta på kåken, eftersom jag var så ung och inte alls kände mig som de andra. De var mest gamla alkisar eller knarkare och dom gillade inte mig, för jag hade ägnat mig åt ekonomisk brottslighet, vilket enligt dem var överklassbrott. Dom kallade mig för "Glidaren", vilket kanske hade varit kul om jag känt mig som en glidare. Nu kändes det däremot mer som ett hån eftersom jag blivit blåst av en glidare. Annars var det väl en okej kåk, vi fick välja om vi ville tillverka möbler eller göra förstaförbandstavlur. Jag valde att göra möbler, vilket var lite kul då dom hade bra maskiner och i snickeriet jobbade en gammal gubbe som lärde mig en masa saker om det. Jag ringde till er flera gånger i veckan, men varje gång sa din mamma att hon inte ville prata med mig ännu. Jag fortsatte att hoppas att nästa gång jag ringde skulle hon ha ändrat sig. Men det gjorde hon aldrig. När jag muckade, sommaren 1988, var allt kört för mig. Visst kunde jag måla och dessutom tillverka enkla trämöbler, men jag hittade ingen som ville ha mig. Och jag hade inte en spänn till att skaffa allt som behövs för att starta på egen hand. Det första jag gjorde var dock att åka hem till er. Det var en kille som öppnade. Han var packad. Din mamma kom ut till dörren och hon var ännu mer packad. Jag sa att jag ville prata med dig. Du öppnade dörren till ditt rum och kom ut, men hon tryckte tillbaka dig in i rummet. Kommer du ihåg det?

Tina skakade på huvudet varpå Tommy fortsatte:

– Jag blev, så klart, väldigt ledsen. Här kommer jag äntligen fri, för att träffa er, så har hon en annan och jag får inte ens träffa dig. Jag gick till min mormor i Bandhagen. Hon blev givetvis glad att se mig och det lättade upp lite grand. Hon ville bjuda på muckarfest, men det kändes lite töntigt. Istället ringde jag Ola och Kent, dom sa att dom blev glada för min skull, men ingen av dem hade tid för något firande den kvällen, så det fick bli muckarfest med mormor. Mamma kom över också och vi gick till en restaurang i Högdalen som mormor bjöd på. Dom första dagarna bodde jag hos henne, i det som varit mammas rum. Hon frågade inte så mycket om hur jag haft det och det kändes skönt, för då orkade jag inte riktigt prata om det.

– Orkar du prata om det nu?

– Ja absolut, det var rätt okej. Bra mat och jobb varje vardag på snickeriet. Många av de andra på snickeriet var ganska ointresserade av jobbet, men jag tyckte det var kul. Förutom dom byråer vi tillverkade till ett möbelföretag gjorde jag en fin stol med karmar och stoppad sitts som sedan

stod i fängelsets entré med en skylt på om att den var tillverkade av en intern. På kvällarna spelade vi kort, gymade eller kollade på TV. Det jobbiga var istället att bli blåst av den där snubben och att din mamma inte ville ha med mig att göra.

När jag varit några dagar hos mormor och bara tagit det lugnt, ville jag ta tag i livet. Det var i maj och det fanns gott om sommarjobb att söka eftersom det var värsta högkonjunkturen. Jag kom på intervju direkt hos hemtjänsten i Högdalen. Dom frågade lite om min bakgrund, jag sa att jag jobbat på ett måleri, men att ägaren dött och att jag därför inte kunnat få något betyg, vilket ju var delvis sant. Chefen nöjde sig med det och jag blev anställd över sommaren. Det var rätt okej att jobba som hemtjänstbiträde. Vi började, typ, åtta jag gick till någon gammal tant och gjorde det hon ville ha hjälp med i ett par timmar. Därefter var det fikapaus på kontoret och sedan besök hos någon annan gammal tant. Tanterna blev så glada över att det var en kille som kom att dom ofta sa ”Inte ska väl du städa, det kan väl flickorna göra, jag vill hellre att du sitter och fikar med mig.” Då gjorde jag det, för det var kul när de blev glada, även om jag kanske hellre hade velat städa eller tvätta, för då kändes det att jag gjorde något. Det var också så att de ofta ville gå och handla och det var ju trevligt för då träffade man alltid någon annan kollega som gjorde samma sak med någon annan gammal tant. Det var bara det att dom gick så förbannat långsamt. Jag var dessutom ganska deppigt och för att lätta upp lite köpte jag sprit på bolaget för alla pengar jag sparat från den lilla lönen jag hade i fängelset. Det var inte mycket, men eftersom mormor bjöd på all mat och dessutom gjorde matlådor åt mig blev det ett gäng. Flaskorna smugglade jag förbi mormor in på mitt rum. När jag låg där i sängen och inte kunde somna drack jag tills jag blev trött. Efter ett tag var både mina pengar och flaskorna slut, men jag hade fortfarande svårt att somna. Då kom jag på att många av gamlingarna som jag hjälpte med mediciner hade sömnmedel, rätt starka prylar som ”Preludin”. Dom märkte aldrig att jag smög ner några tabletter i min egen ficka, och därmed var mitt sömnproblem löst. Jag träffade Kent och Ola ett par gånger, även om det kändes jobbigt. Dom hade båda fasta jobb, egna bostäder, tjej och barn. De frågade, så klart, en massa om hur det var på kåken, fast de la ner det ganska snart när dom märkte att jag inte hade någon större lust att prata om det. Istället pratade vi mest om fotboll och sådant. Jag började hänga lite med några killar från plugget som det inte heller gått så bra för, främst Anders och Jocke. Dom brukade förut hänga på krogen i Rågsved, men nu hade dom inga jobb och ännu mindre pengar än mig, så vi hängde hemma hos Jocke. Han hyrde en lite lokal i Högdalens industriområde. Den var pytteliten och hyra betalade han i form av att han skulle vara där på kvällarna för att hålla lite vakt och dessutom skulle han städa någon gång i veckan. Han hade hittat en sort T-sprit som nästan inte smakade denatureringsmedel, vilket dom blandar i för att göra det odrickbart eftersom det är väldigt bittert, som medicin. Men med den här sorten räckte det med att man blandade ut den med exempelvis svarvinbärssaft för att det skulle bli en helt okej grogg. Där satt vi mycket på kvällarna, drack svarvinbärsgragg och ”vaktade” lokalerna.

Anders hade en kontakt som kunde fixa röka och det köpte vi ibland. Jag gillade det och ville ha mer och det var inget problem, så länge jag betalade och dessutom bjöd dem.

En kväll när vi satt där och precis hade tagit första groggen, hörde vi på radio om ”smash and grabb” kupper, som tydligen blivit vanligt. Vi höjde radion och försökte fokusera på vad det var för något och vi kom fram till att det där lät ju enkelt, det måste vi göra. Fast det var nog bäst att vänta tills det blev mörkt och alla gått och lagt sig, därtill behövde vi lite fler groggar för modets skull. Runt elva på kvällen gick vi ner till centrum för att leta efter en lämplig butik. Helst hade vi ju slagit in rutan på bolaget, men låg en trappa ned utan fönster mot gatan. Vi bestämde oss för uraffären. Jocke hade tagit med sig en slägga och den dängde han in i fönstret allt vad han orkade. Direkt började ett larm att tjuta. Vi stack alla in händerna och tog det vi kom över innan vi sprang därifrån. Vi kom till parken bakom centrum, satte oss på en bänk och funderade. Förmodligen skulle det snart komma väktare eller polisbilar och då skulle det se lite konstigt ut om dom såg oss med en slägga. Den gömde vi därför under några buskar, innan vi skiljdes åt och gick hem. De tre klockorna jag kom över såg ganska fina ut. Kvällen efter satt vi i Jockes lokal och kollade i Gula Tidningen, annonstidningen där folk satte in annonser om saker de ville köpa eller sälja, och bläddrade efter någon som ville köpa klockor. Vi hittade ingen sådan annons däremot var det annat som folk ville köpa som en mangel eller en tandemcykel. Det kändes ju som rätt enkla grejor att fixa. Det stod en gammal tandemcykel i cykelrummet i morsans hus som jag och Ola provat några gånger förut när vi var mindre. Den tog vi och så ringde vi killen från en telefonkiosk. Han kom med bil dagen efter, då visade vi den utanför Jockes lokal, han tog den direkt och vi fick 500 kronor, som vi köpte röka för. Några dagar senare, när jag hade en ledig dag från jobbet, lånade vi overaller och en pirra från huset där Jocke hyrde lokalen och mitt på dagen gick vi in i en tvättstuga i närheten, kopplade bort mangeln från eluttaget och bar ut den till pirran. En gammal tant undrade vad vi höll på med. Jag blev helt ställd och de andra också. Vi tittade på henne och såg nog ganska skraja ut. Som tur var, var vi ganska nyktra. Jag kom inte på något bättre än att bocka mot henne och säga ”ursäkta frun, men valsarna på denna mangel behöver slipas om, för lakanen blir skrynkliga.” Jag tror det funkade för hon såg nästan glad ut när jag sagt det. Jag ringde numret i annonsen, ingen svarade. Problemet var nu istället att vi inte gärna kunde rulla in pirran med mangeln in i industribyggnaden mitt på dagen. Vi gömde mangeln i närheten bakom en massa skrot och väntade till kvällen sittandes på en parkbänk med var sin flaska färdigblandad svartvinbärsrogg. När det, till sist, var någon som svarade på numret i annonsen var jag så slirig att killen la på nästan direkt.

Ganska snart därefter blev jag av med jobbet, eftersom någon hade kommit på att det försvunnit tabletter och dessutom pengar från flera gamlingar som jag varit hemma hos. Men det fanns inga bevis, så det blev inget åtal eller så. Jag sa förstås att jag var oskyldig, men jag tog ingen strid om jobbet. Jag var nöjd med att jag fick en månads lön till.

Det jobbigaste med det var att jag inte vågade säga till mormor att jag fått sparken, så jag låtsades gå till jobbet varje morgon, vilket inte var så kul. I synnerhet som jag var uppe ganska sent om nätterna. Oftast gick jag till Jocke och slaggade på ett liggunderlag som jag la på hans golv. Men det varade inte så länge, för han blev utslängd eftersom fabriksägaren tröttnade på oss.

Anders fick en Dodge-van av en släkting, den var jätterisig med ett stort rosthål i golvet, rosthål i sparklådorna som var så stora att man kunde köra in knytnäven och körförbud på grund av att bromsarna inte fungerade. Vi ställde på den och körde från släktingens gård utanför Eskilstuna utan bromsar, det var lite läskigt. Jag satt hela tiden beredd att dra i handbromsen. Ola hjälpte oss att fixa bromsarna Jocke skruvade fast en träskiva över hålet i golvet som vi sedan täckte med underredsmassa. Hålen i sparklådorna fyllde vi med tråklossar och plastic padding innan vi målade dem med underredsmassa. Resten av bilen rollade jag med matt svart metallfärg, den såg rätt cool ut. När bilen klarat ombesiktningen tog vi en tur till Danmark för att gå på Roskildefestivalen, fast det tog flera dagar eftersom vi varje kväll var tvungna att leta efter någon avsides parkerad bil som vi kunde slanga soppa ifrån. Det var inga problem att plankas in på kvällarna, det var skitkul. Dom sålde öl för fem danska kronor i en massa stånd och samlade man ihop fem tomflaskor kunde man byta dem mot en ny öl, vilket kanske tog tio minuter för det låg tomflaskor över allt på kvällarna, då den andra inte orkade bry sig eftersom de var så packade. När vi kom tillbaka till Stockholm hörde Jocke från en kompis som jobbade på Svenska Bostäder att då fanns ett pannrum i Hagsätra som skulle rivras och han tyckte att vi borde höra om vi kunde få hyra det tills det revs. Det var inga problem, hyran var jättelåg, för dom tyckte väl synd om oss för att vi inte hade några pengar eftersom vi precis höll på att starta ett företag som skulle renovera gamla möbler. Och det var faktiskt sant, vi tänkte renovera gamla möbler. En bra grej var dessutom att det i ett av rummen fanns en massa gamla färgburkar och dessutom fanns det toalett och dusch. Kök däremot fanns det inte och vi hade ingen aning om hur vi skulle få tag i möblerna, tills Jocke hittade en annons i Gula tidningen om att en hel hög gamla möbler bortskänktes mot avhämtning. Det var en tant som dött och hennes barn hade tagit de dom ville ha, vi kunde ta resten. Det slutade med att dom gav oss femhundra spänn för att ta med allt och köra det som var skräp till sopstationen. Vi fick åka några gånger även om det rymdes rätt mycket i vanen. På sopstationen hittade vi lite mer möbler som vi snabbt lyfte upp ur containern och slängde in i bilen. En kille som jobbade där såg det, han fick resten av mitt paket cigaretter och då var han nöjd. Nu hade vi början till ett litet lager. Anders klädde om fåtöljerna med gröna sammetsgardiner som tanten haft. Jag målade ett gäng nötta köksstolar med röd färg och Jocke gjorde några rätt snygga skyltar av bordskivor som han målade med silverfärg så att det stod "Antikaffär" och adressen till panncentralen. Även om nog inget att det vi hade var särskilt antikt. Skyltarna satte vi på stolpar i närheten och på dörren till panncentralen målade jag en ganska häftig logga. Det hände att de kom in någon för att titta vad vi hade, men de flesta blev nog skrämnda av att vi var så packade, att de gick ut igen så fort de kunde. Det lilla vi sålde skulle inte ens räcka till hyran för lokalen, även om den var låg.

Jag hörde av en kille att det fanns en kemi-grossist som hade flera lastpallar med T-sprit på gården. Vi åkte dit en natt och såg att det stod tre inplastade lastpallar bakom en massa annan skit. Vi backade ned staketet med bilen och fyllde skåpet med femlitersdunkar med T-sprit. Det vart så tungt att däckten tog i hjulhusen när vi körde därifrån.

Tyvärre smakade den T-spriten verkligen fan och den bittra smaken fanns kvar i munnen långt efter att man tagit en klunk. Då kom Jocke på att vi borde prova att koka om den i någon av pannorna i panncentralen. Den minsta pannan såg ganska fräsch ut och vi sågade av ett av rören på ovansidan. Det andra röret pluggade vi. Därefter tände vi pannan, den funkade. Det tog ett tag att komma på hur vi skulle få in spriten i pannan och vi var till och med så noga att vi först provade att köra ned vatten i den från en slang som jag körde ner i röret. Det funkade, efter ett tag började det droppa vatten ur röret på ovansidan. Då kapade vi det pluggade röret så att det gick att hälla ned i hålet och ner med ett par dunkar T-sprit. När det började droppa från röret var vätskan alldeles klar, inte alls T-spritröd som den varit innan. Vi jublade som fan och nästan slogs om vem som skulle få stå under droppet. Tyvärr var det mycket som droppade ner på golvet medan vi bråkade och det var dessutom ren sprit som brände i munnen. Tills Anders höll en tom dunk under droppet. Senare fixade vi tomflaskor från en återvinningsstation och en tratt från mataffären. Det var till och med så att vi skaffade essenser för olika spritsorter så att innehållet stämde bättre mot den flaska vi hällde upp spriten i. Vi fortsatte också att åka till sopstationer, kolla i Gula Tidningen och titta i de soprum vi kom in i. Vi turades om att vara nyktra en dag var. Den fick köra bilen och gå ut till kunderna om det kom någon, det funkade lite bättre och dessutom fick vi ju ihop mer och mer grejor hela tiden. När det blev höst åkte vi runt i lite sommarstugeområden för att se om vi hittade något och då kom vi på vår nisch: utemöbler. Dom var enkla att sno och vi tog bara fina grejor som borde vara lätta att sälja. Vi behövde knappt en fräscha upp dem, mest bara tvätta dom med varmvatten och såpa. Vi låste fast en stol vid en lyktstolpe vid den stora vägen en bit bort och skrev att vi hade rea på utemöbler. Det funkade jättebra, antagligen för att de flesta lägenheterna i området hade balkonger med gamla plaststolar. Det var det i varje fall någon som sa till oss. Vi fick ihop flera tusen som vi köpte käk, öl och lite kläder för. Det kom förbi polare nästan hela tiden och dom var ganska imponerade över vår panncentral. Det var ett stort rum med pannor i där det luktade villaolja, vilket vi tyckte var rätt coolt. De fanns flera små rum som väl hade varit förråd, där vi lagt madrasser, så vi hade var sitt sovrum även om de var skitiga, utan fönster och luktade lite illa.

Dessutom fanns det ett lite större rum som en gång i tiden antagligen hade varit personalrum, för det syntes att det funnits en köksinredning där, nu fanns det bara en gammal gasspis kvar. Det rummet hade till och med ett par fönster och där brukade vi sitta och spela spel, kröka, fixa med möblerna och vänta på kunder. Flera av polarna tyckte att vi skulle ha fest och det tyckte vi med. Den första höll vi en lördag i mitten av oktober. Det kom väldigt mycket folk och vi kände långt ifrån alla. Vi tog femtio kronor i inträde och då ingick det bål som vi gjort i en jättestor kastrull. Bålen gjorde vi av t-sprit, fruktsoda, äppelbitar och annan frukt som vi pallat i olika trädgårdar. Folk gillade bålen och vi fick sticka till affären för att köpa mer läsk och fruktcocktail. Dessutom hade vi en bar med olika spritflaskor. En grogg kostade typ femtio spänn, vilket var väldigt billigt även på den tiden, för vi höll i ganska mycket sprit. Jag stod i baren, Jocke vid dörren och Anders var diskjockey. Festen höll på hela natten och det slutade med att både jag och Anders fick knulla. Det var inte ens några poliser som kom dit och undrade vad vi höll på med. Antagligen för att panncentralen låg ganska avskilt i slutet av en väg där det inte rörde sig en enda människa på kvällarna. Dessutom ville alla komma dit igen, så vi bestämde att vi skulle göra om det redan nästa lördag. Den veckan kokade vi så mycket t-sprit att vårt lager tog slut, men det gjorde inget för nu hade vi pengar till att handla mer. Därtill fanns det så mycket pengar att vi kunde käka på lunchrestaurang varje dag. Vi hade fått ihop ganska många gamla lampor, bland annat två kristallkronor med tygkablar som var så gamla och spruckna att man såg igenom tyg-höljet in till koppartråden på flera ställen. Dom hängde vi upp rör i taket. Jocke skarvade kablarna och satte på kontakter. Jag klättrade upp på en kabelstegen som satt på väggen, klättrade över till en som satt fast i taket och kröp ut på den för att komma till mitten. Det var skitläskigt, för kabelstegen var flottig och hal av gammal olja. Ett fäste lossnade från taket så jag åkte ner en bit. Turligt nog var jag lite full, annars hade jag nog skitit på mig, för när fästet lossnade åkte stegen ner typ tio centimeter och det var kanske sex meter ner till golvet. Jag skickade ned en repände, Jocke och Anders band fast en av kristallkronorna, och firade upp den. Därefter band jag fast den på kabelstegen och fortsatte så med nästa kristallkrona närmare väggen som jag kom ifrån. Jag kröp tillbaka med kontaktdonen, som vi satte i ett vägguttag, det såg ganska häftigt ut. En skitig, mörk lokal som luktade villaolja med ett par kristallkronor som gnistrade i taket. De andra lamporna satte vi upp lite här och var. För övrigt möblerade vi med det vi hade och det blev som en ganska cool restaurang. Den lördagen kom det ännu mer folk. Vi hade bullat upp med mycket mer läsk och därtill hade vi två sopsäckar med popcorn som vi poppat och saltat rejält. Folk var skitfulla, men stämningen var ändå bra och det var tryck på dansgolvet.

Anders växlade mellan dom skivor vi hade och för att det inte skulle bli för mycket tystnader när han bytte skiva körde han en hel skiva i taget och folk var helt okej med det. Det var en tjej som hängde jättemycket i baren med sina polare, hon kollade ofta på mig samtidigt som hon log. Jag frågade om hon ville ha en drink, hon sa "Geting", jag sa "Vad är det?" Hon svarade "Äh gin tonic", vilket jag fixade och när hon kom med pengar vinkade jag bort det. Hon lutade sig över bardisken och putade med läpparna, jag lutade mig mot henne, vi kysstes. Hon frågade om det var kul att stå i baren och jag svarade "Skitkul, vill du prova med mig?" Det ville hon, så vi jobbade ihop hela kvällen. Hon och hennes polare behövde så klart inte betala för drickat, de blev kanonfulla och jag fick hängla massor. När till slut de sista gått hem hade vi sex på min madrass. Den hade jag för övrigt lag i en sängstomme vi kommit över och dessutom var lakanen nytvättade, så jag skämdes inte ens när vi vaknade tillsammans på morgonen. Jag kommer inte ihåg vad hon hette, men ända fram nästan till jul hade vi fest varje lördag och hon kom alla gångerna. Varje gång var det samma sak. Vi träffades bara när det var fest, då stod vi i baren tillsammans, hon och hennes polare fick gratis dricka och vi hade sex när alla gått. Festerna gick så bra att vi struntade i att sälja möbler, tog bort skyltarna och pyntade pannrummet ännu mer. Vi åkte till en sommarstuga där vi sett att det stod ett kylskåp i en inbyggd altan, bröt upp altandörren, öppnade kylskåpsdörren, hittade en massa öl i den. Lastade in kylen och ölen i bilen och tog en soffa, lite kuddar och filter. Vi kollade en annan stuga, den hade ingen kyl på altanen, men väl en inne i huset. Den tog vi också och där hittade vi sprit och vin i ett skafferier samt lite roliga spel som "Monopol" och "Risk". Vi ställde kylarna i baren och fyllde dem med ölburkar som vi handlade på bolaget, för vi hade insett att det var många som hellre ville ha öl, kanske för att de inte gillade t-sprit, det sa vi ju inte att det var, men det hade kommit fram ändå. Det var december och även om det var en panncentral var det ganska kallt i lokalen. Vi satt med filter över benen och spelade Monopol eller Risk medan vi blev mer och mer packade och lite less på att vänta till helgen. När den väl kom drog vi på ännu mer än förut, med högre musik, starkare bål, mer popcorn och korv med bröd för 5 kr/styck som tjejerna skötte mot att de fick hela förtjänsten. När det blivit rätt sent och alla var duktigt sliriga började det brinna i den oljiga kabelstegen. Det droppade ner eld mot golvet och på dem som dansade. Det började brinna i någons kläder och i någon annans hår, alla skrek för att få stopp på musiken och för att någon skulle tända mer lampor. Men ingen verkade komma på idén att dra fort som fan. Jag sprang fram till Anders, han var helt inne på att hängla med en tjej, så han verkade inte ha märkt någonting. Jag drog ut sladden till stereon. Jocke kom in från toaletten eller något och rusade mot lys-knappen. Det vart tyst och ljust, jag skrek att vi måste dra och först då blev det lite fart på folk. Alla trängdes i vid krokarna för jackor, någon ramlade och fick folk över sig.

Det var nu väldigt rökigt, flera skrek ”skit i jackan vi måste ut” och alla kom faktiskt ut. Vi stängde dörren och hoppades att det inte var någon kvar och branden skulle släcka sig av sig själv. Då kom jag på, att det kanske var någon på toaletterna. Jag öppnade dörren igen och insåg att hela taket brann. Vad fan skulle vi göra? Jag och Jocke kom fram till att vi kunde slå sönder fönstren i matsalen och därifrån gå in på toaletterna och kolla att det inte fanns någon där. Vi gjorde satte tyg för munnen och ansiktet, slog sönder fönster, öppnade dem och hoppade in. Det kom ut en massa rök och det var mörkt därinne. Jag försökte komma på vart lys-knappen satt och om det var något i vägen mellan fönstren och den. Jag lyckades inte komma på något svar, fast jag märkte snart att det var flera saker i vägen. Till slut hittade jag knappen. Ljuset tändes, det var ingen i rummet. Vi fortsatte mot toaletterna, där hittade vi lysknappen och det var inte lika mycket rök där. En toalett var låst, Jocke sparkade in den och där, på toalettstolen med neddragna byxor satt en tjej och sov. Vi lyckades väcka henne och halvbära henne ut till fönstren. Där var det flera personer som hjälpte henne igenom det innan vi klättrade efter. Alla som var kvar applåderade och min tjej kramade mig hårt och sa ”min hjälte”. I fjärran hördes sirener och dessutom var det ganska kallt i synnerhet som en del av oss som jag inte hade någon jacka, så vi beslöt att det var smartast att bara dra. Men innan dess öppnade jag dörren till pannrummet och så fort jag tryckte ned handtaget åkte dörren upp, det kom massor av rök och det var varmt som fan. Jag tänkte ”Helvete oljetanken”. Sedan skrek jag ”Spring för helvete oljetanken kanske exploderar”. Vi sprang utan att höra någon explosion bakom oss. Jag höll tjejen i handen när jag sprang och då vi stannade såg vi ingen annan. Hon frågade vart jag skulle ta vägen, jag frågade om vi kunde gå hem till henne, hon sa att det inte gick, och jag gick hem till mormor. Hon kom in i rummet när jag lagt mig och var, så klart, jätteorolig för jag spred brandlukt i hela lägenheten. Senare läste jag om branden i tidningen. Senare tog Polisen in oss på förhör, men det hände inget. Som tur var fanns det ingen kvar i byggnaden när vi räddat tjejen på toaletten. Polisen kom fram till att orsaken var elfel i kristallkronornas kablar. De såg inga konstigheter i att vi hade haft en fest och vi sa inget om att det var, vad man senare skulle ha kallat ”en svartklubb”. Svenska Bostäder hade heller inga synpunkter på branden, de kanske var glada för att slippa riva kåken, med allt vad det innebär när det var en massa föreningar i den. Dom krävde oss inte ens på hyran för december. Fast när vi frågade om de hade någon annan lokal åt oss fick vi nobben.

Jag bodde lite hos mormor, men det kändes inte bra. Även om hon inte verkade ha något emot det, kändes det inte bra. Alla andra, utom Anders och Jocke förstås, hade ju ett ordnade liv med bostad och allt. Anders och Jocke kände likadant, fast vi hade ganska gott om pengar från svartklubben, dessutom var det december och ingen av oss var jättesugen på att fira jul hemma. Så vi tog vanen och drog söderut. Vi kom till Tyskland till första natten, växlade pengar, lämnade bilen på en parkering och gick på krogen. Det var jättebilligt med öl där på den tiden och vi hade skitkul, även om ingen av oss kunde tyska och tyskarna inte kunde någon engelska. Bland annat tog de oss ett bra tag att fatta att "öl" visserligen är ett tyskt ord, fast det betyder olja. Det var dock inte svårare än att vi snart snappade upp det viktigaste, som vad öl och toalett heter. Det var svinkallt i vanen på natten även fast vi sov tätt intill varandra med madrasser under oss och flera filter över oss. Vi fortsatte så igenom hela Tyskland, slangade bensin, åt bröd och pålägg, förvärmde i vanen för att sedan avsluta kvällen på någon krog och halvsova till en bit in på dagen i vanen. Vi fortsatte ner genom Europa genom östblocket, där var det ännu billigare och vi blev rätt bra på att växla svart. Vilket gjorde att det var jättebilligt att bo på hotell och äta på restaurang. Pengarna räckte ända till Jugoslavien och då är vi framme i slutet på februari. Det var en dag när vi bodde på ett mysigt vandrarhem i en gammal borg. Vi funderade på vad vi skulle göra under dagen, tog fram de pengar vi hade kvar och räknade. Vi insåg att även om vi gjorde en bra svartväxling skulle vi inte ha mer än för några dagar framåt. Då måste vi ju dessutom ha pengar till hemvägen. Men det fixade sig. Vi körde runt till olika bilverkstäder i stan och frågade om de visste någon som skulle vilja köpa vår bil. Det var definitivt svårare att förklara det jämfört med "Vi vill äta" eller "tre öl tack". Men till slut lyckade vi dock hitta en kille som gärna ville köpa den. När vi sålt bilen kom vi på att vi inte skulle ha så mycket nytta av pengarna på hemvägen, eftersom de inte gick att växla annat än i andra östländer och de räckte inte för tågbiljetter för oss hela vägen till Sverige. Vi köpte därför biljetter genom östblocket, så långt vi kunde komma och det var till Gdansk i Polen. Där hängde vi vid färjan till Sverige utan en spänn kvar. Vi såg en svenskregistrerad bil med några polska tjejer i, som stod i kön till färjan. Vi frågade dom om vi kunde få gömma oss i deras bagagelucka. Dom skrattade åt oss och sa att det inte fanns en chans att gränspolisen inte skulle hitta oss, dom var tydligen skitpetiga på det eftersom dom inte ville att alla skulle dra till Västeuropa. Dom sa att dom visste ett annat sätt. Dom hade en "alla + bilen" biljett och då kunde det vara upp till fyra personer i bilen. Jag lät Anders och Jocke ta de platserna emedan jag frågade vidare bland bilarna i kön om det var någon jag kunde få åka med. Jag fick träff ganska snabbt på en kille som antagligen var bög för han "råkade" smeka mitt lår varje gång han använde växelspaken. Han frågade om jag ville dela hytt med honom och jag kände att det var svårt att säga nej.

Där i hytten bjöd han på massor av polsk sprid, vi blev jättefulla och han tyckte att vi skulle gå och lägga oss. Han sa att det bara fanns en bädd i hytten, klädde av sig naken och tittade på mig innan han la sig under täcket. Jag lät kalsongerna vara kvar och jag la mig på sidan så långt ut jag kunde i den smala sängen. Han låg och tryckte sig mot mig så hårt att jag nästan ramlade ner på golvet. Till slut tröttnade jag och lade mig på soffan. Därefter hände inget mer, han var trevlig även på morgonen, bjöd på frukost och tackade för sällskapet. När vi kom av båten hittade jag Jocke och Anders, dom var skithungriga och de hade sovit ungefär lika dåligt som jag fast i några däckstolar. Vi plankade på pendeltåget till Stockholm och så var vi hemma.

Jag var tillbaka hos mormor och det var ganska skönt. Tog det lugnt, käkade husmanskost och kollade på TV i några dagar. Hon föreslog att jag skulle be socialen om pengar och det funkade. Dom köpte min historia om att jag hade svårt att få jobb eftersom jag suttit på kåken och att jag nu mådde dåligt. Dom frågade lite om missbruk och jag tänkte att det var bäst att beskriva det lite lagom. Inte för mycket, för jag ville inte till något behandlingshem, utan att det skulle framstå som att jag inte krökade lite för mycket, för då skulle jag väl ännu mer känna mig som en looser, då det på den tiden verkligen kryllade av jobb. Sanningen var faktiskt att jag kände mig så blåst av samhället att jag ville ge igen på något sätt och mitt sätt var att leva som kriminell och inte betala någon skatt. Jag fick några tusen under förutsättning att jag skrev in mig som arbetssökande på arbetsförmedlingen, vilket jag gjorde. Fast det var inte så lätt som det låter för dom försökte direkt pracka på mig alla möjliga skitjobb som trappstädning och tidningsutdelning. Polarna Anders och Jocke fick också lite pengar och det firade vi genom att dra in till stan. Vi gick bara runt och kollade runt på Söder med var sin flaska riktig whisky i innerfickan. Vi kom till den nedre delen av Folkungagatan nära Londonviadukten. Där såg vi ett gammalt hus som såg övergivet ut. Det verkade vara byggt på 1800-talet och det såg inte så dåligt ut, men att någon ändå bestämt att det skulle rivas. Vi blev sugna på att kika in. Porten var låst, men det var inget problem att trycka in låskolven med en kniv. Därinne var det mörkt, dammigt och luktade instängt. Ingen verkade ha varit inne i huset på flera år. Vi kände på alla dörrar och kollade om det gick att komma åt låskolven. Det var kört. Jag föreslog att vi skulle prova att sova där. Anders frågade om vi skulle bryta upp dörrarna. Jag berättade då att min polare Kent är låssmed och att han hade gett mig ett hemgjort kit med dyrkar och dessutom hade han lärt mig att använda dom. Som grädde på moset hade vi snott en hel låda med låsprylar och verktyg ifrån hans skola. Dom låg nog kvar på vinden hemma hos morsan. Vi åkte dit, fikade hos mamma, tog lite kläder, liggunderlag, och en filt hos mig och typ detsamma hos dom andra, där vi dessutom tog lite köksprylar. När vi kom tillbaka till huset på Folkungagatan gick vi inte in huvudentrén utan istället gick vi runt till baksidan av kvarteret, för genom ett fönster i trapphuset hade vi sett att huset hade en övervuxen innergård som såg väldigt mysig ut, som en oas i staden. Och på gårdens andra ände fanns det ett plank med en dörr i. Dörren till planket var låst med ett hänglås, vi bröt bort beslagen och gick in. Gården var som sagt övervuxen med gamla buskar och högt gräs från året innan. Jag dyrkade upp dörren till huset, det gick jättelätt och dom vart lite imponerade. Jag bytte låscylinder och vi tog var sin nyckel, innan vi gick upp i trapphuset. Det var fyra lägenheter på varje våningsplan, jag dyrkade upp varje lägenhet på första våningen. Det visade sig att lägenheterna i mitten på varje våningsplan var små och tråkiga, emedan dom på sidorna var lite större, två rum och kök.

Det kändes som att ingen ens varit där på flera år. Det fanns lite saker kvar här och där och det var massor med damm på allting. Vi bestämde oss för att satsa på lägenheterna högs upp för att det kändes coolast och för att det borde höras minst ljud från gatan där. Vi tog en lägenhet var, bytte låscylindrarna och vips hade vi lägenheter i innerstan. Jag gjorde det så mysigt som jag kunde med mitt liggunderlag och en filt samt en kasse med kläder. Vi fortsatte därefter att kolla in dom andra lägenheterna, för att se om det fanns några möbler eller något annat som skulle kunna vara bra att ha. Jag hittade en säng och en byrå som vi bar upp till min lägenhet. Jocke hittade ett bord och ett par stolar till hans och Andes hittade en kökssoffa. När vi kollade in vinden hittade vi ännu fler möbler och andra prylar. Så det slutade med att vi hade var sitt bord, någon stol och något att ligga i. Jag blev bajsnodig och gick in på toaletten, bajsade och insåg att det inte fanns något vatten. De sa jag till dom andra och vi kom fram till att vi borde undersöka källaren. Där hittade vi huvudkranen för både vatten och gas, som vi vred på. Det hostade jättemycket i rören och därefter hörde vi hur det började rinna ur alla kranar i hela huset. Jag skyndade mig att dyrka upp dörrarna samtidigt som de andra sprang in och stängde av kranarna. I våra lägenheter lät vi det fortsätta rinna för vattnet som kom först såg inte gott ut och toaletterna var inte så fräscha. Gasspisarna funkade kanon, vi tände dem i våra lägenheter och lät dem stå på för att värma bort fukten i huset. Vi gick över till bolaget som nästan låg tvärsöver gatan. Där köpte vi en låda med sex flaskor av det billigaste rödvinet på den tiden, kanske spanskt lantvin. Sedan satte vi oss i trädgården. Trädgården var inte så stor, helt igenvuxen och omgärdad av ett högt plank på alla sidor utom det med huset. Men vi anade en öppen plats med grus i ett av hörnen. Vi trampade upp buskarna och gräset dit och kom till något som antagligen hade varit en uteplats, en oas i storstaden, en syrenberså för kaffe till skolavslutningen. I ett av vindsförråden hittade vi tidigare några gamla trämöbler som vi nu hämtade och ställde där. De passade perfekt som utemöbler i vår lilla oas. Vi korkade upp var sin vinare, skålade och njöt. Därefter satt vi väldigt ofta där, solade, rökte på, spelade kort, grillade och drack vin. Det var strömmingstid och vi rykte upp flera fulla matkassar. Vi glödstekte en del i eldstaden vi byggt i trädgården, men det mesta gav vi till min mormor. Annars snattade vi det mesta vi behövde, förutom alkohol för på den tiden såldes den bara över disk och det var helt omöjligt att snatta något där. Jag hämtade vinmakarprylarna från vinden hemma hos morsan och vi satte en sats. Alldeles innan midsommar träffade vi två pundarbrudar som inte hade någonstans att bo. De fick var sin lägenhet i huset. Jag blev ganska snart ihop med den ena, hon hette Annika, och därefter bodde vi ihop i min lägenhet. Hon var söt och snäll och dessutom bjöd hon på tjack. Först tog jag det i vatten för jag var så nojig över AIDS, men ganska snart fixade hon nya oanvända sprutor till oss bägge.

Hennes kompis, Lena, blev ihop med Jocke och ganska snart tog de dit en till tjej som hette Jeanette och hon blev ihop med Anders. Så nu var vi tre par som satt i trädgården om kvällarna, det var som fest varje dag. Regnade det hade vi kalas i någon av lägenheterna. Tjejerna var, så klart, prostituerade och det jobbet var ganska bra betalt på den tiden då det var lagligt att både sälja och köpa sex. De brukade hänga på horstråken som Malmskillnadsgatan. Mest på fredags- och lördagskvällar. Sedan knullade de i kundens bil, men det var ingen höjdare, varken för dom eller för kunderna, så dom frågade oss om vi inte kunde göra om någon av lägenheterna till en bordell. Dom erbjöd sig till och med att betala hyra till oss, vilket vi tyckte var onödigt så länge dom bjöd på tjack. Vi valde de två lägenheterna på bottenvåningen, målade väggarna rosa och la in madrasser med vita lakan på golvet i tre av rummen. Dessutom ställde vi dit toalettpapper och kondomer, drog ner persiennerna där det fanns sådana, hängde upp gardiner där det saknades och satte värmeljus på ett fat mitt på golvet i vart och ett av ”behandlingsrummen”. Det fjärde rummet, vilket var vardagsrummet i lägenheten till höger sett från huvudentrén, gjorde vi om till väntrum med en soffa, några fåtöljer, en lång bardisk och bilder från olika porrtidningar på väggarna. Dessutom blandade vi hemkört med essenser och fyllde i riktiga spritflaskor. Det roligaste var när vi satt i trädgården en kväll, rätt packade allihop, vi skulle göra reklambroschyrer för horhuset, som tjejerna eller vi också för den delen skulle dela ut på stritan. Min tjej, Annika skrev med jättefina bokstäver ”Ny förstklassig” innan det tog stopp för vi kunde inte komma överens om ifall det skulle stå horhus, en bordell eller massageinstitut. Jag tyckte att ”massageinstitut” lät diskret och då kanske de skulle komma välbärgade kunder som var intresserade av att betala extra för diskretion, Annika och Jeanette höll med mig, emedan Anders och Jocke tyckte att horhus lät fränt. Ingen av tjejerna ville jobba på ett ställe som ”lät fränt” och efter ett antal turer kom Lena med förslaget ”Södermalms intimmassageinstitut”. Det lät fint tyckte alla och jag blev så kåt att jag tog med Annika bakom en buske, hon kände detsamma och vi knullade som fan och det verkade även de andra göra. När vi knullat klart fortsatte vi att utforma reklamutskicket och vi försökte få det att se ut som en institution som funnits i årtionden med ett solitt rykte och diskret personal. Jag vet inte om vi lyckades så bra, men Annika textade i varje fall jättefint. Hon gjorde även en liten karta med porten till gården, så att ingen skulle försöka komma in från Folkungagatan, eftersom då hade nog folk reagerat ganska snart. Jag och Annika kopierade utskicket på biblioteket dagen efter och redan samma kväll delade vi upp oss på de största horgatorna och delade ut till de som verkade vara i behov av informationen. Det stod att vi hade öppet från fredag kl 19:00 till Söndag kl 03:00. Fredagen kom. Tjejerna hade lagat jättemycket spagetti med köttfärsås som vi åt i trädgården, med baguette och hemgjort rödvin.

Tjejerna hade redan piffat upp sig, dom såg jättesexiga ut och väldigt billiga, som sig bör.

Vi var ju superkåta och tjejerna tyckte det var skitkul att kåta upp oss ännu mer. Till slut kunde inte Anders hålla sig, vilket Jeanette inte hade något emot. Hon drog ut kuken och satte sig gränsle på honom. Jag och Jocke blev, så klart, avundssjuka och våra tjejer hade inget emot lite uppvärmning innan jobbet.

Det kom två killar redan när klockan slog. Dom var i våran ålder, rätt packade, ganska överviktiga och väldigt vilsekomna. Vi alla välkomnade dem med ett jubel, jag höll upp var sitt glas rödvin till dem och tjejerna kramade om dem. De började skratta och vi skrattade allihop. Därefter skålade vi högtidligt samtidigt som jag förklarade att Södermalms intimmassageinstitut härmed var öppnat. Vi tog med killarna till väntrummet och tryckte ned dem i soffan. Annika och Lena satte sig på var sida om dem, medans Jeannette satte sig i knäet på en av dem. Jag frågade vad de ville dricka för att lätta upp lite för det eftersom det var tydligt att de inte riktigt var vana vid att tre söta flickor gjorde allt för att få knulla med dom. Dom lyckades inte få ur sig något svar, så jag sa: ”Jag tror ni behöver var sin sexa Whisky, vad tror ni om det? Ikväll har vi specialpris en sexa whisky och ett knull för femhundra kronor.” Killarna började skratta, nervöst men ändå glatt och det smittade av sig. De slog till på erbjudandet och alla blev jättenöjda. Medan de höll på i var sitt rum gick jag, Annika och Anders ut i trädgården. Där stod det en lite äldre man som såg rätt vilsen ut. Annika välkomnade honom fint och vi tog honom till väntrummet. Han satte sig i soffa, Annika satte sig i hans knä och jag gav honom samma erbjudande. Även han skrattade lite förläget, men tackade ja. Han svepte whiskyn och stoppade in handen under Annikas blus. Annika tittade på mig för att se hur jag reagerade på att en gubbe klämde på hennes tuttar. Jag var okej med det, det var ju med mig hon ville knulla. Det andra var ju bara jobb. Kvällen fortsatte och när det äntligen blev tyst och lugn var klockan närmare fyra på morgonen. Alla var trötta och ganska packade. Jag hade tagit hand om stålarna hela kvällen och vi räknade ihop sju tusen spänn. Jag gav sedelbunten till tjejerna som delade stålarna mellan sig. Men vi killar fick femhundra spänn var. Vi sov jättelänge dagen efter, innan vi gick ner till kajen och badade från en flytbrygga som råkade ligga förtöjd där. Sedan gick vi till en pizzeria, där vi firade med öl och pizza, innan vi kände att det var dags att sitta i trädgården och vänta på kunder. Lördagskvällen gick ännu bättre än fredagen. Men det började regna, så ingen hade lust att sitta i trädgården. Vi skrev ”Södermalms Intimmassage första dörren till vänster” på en lapp på insidan av dörren mot gården, som vi ställde på vid gavel, för att det skulle kännas inbjudande. Dessutom tände vi ett par värmeljus ändes vägen. Där i väntrummet var det rätt bra drag, för vi hade ju, typ, Stockholms bästa priser på sprit och flera snubbar hängde kvar även efter att de knullat färdigt. Även tjejerna hade kul.

Dom turades om att strippa när dom inte hade några kunder och alla gav jättemycket dricks, även vi som ”jobbade” där. Det blev liksom som en tävling. Ju mer stålar någon gav desto mer utmanande grejer gjorde tjejerna. Alla skrattade som fan. Annika tog min kuk i munnen när jag gav henne en hundring. En annan kille skrek och viftade med tvåhundra spänn, då kom Jeanette bakifrån, drog ned hans byxor, tog pengarna och gjorde detsamma på honom. Anders spelade kassetband på bergssprängaren så högt att det skorrade om högtalarna, jag bjöd på bål av rödvin och sockerdricka. Någon skickade runt en joint och till slut sprang flera runt nakna och jättefulla. Men vi hade egentligen ganska bra koll på läget för vi hade ju alla laddat med tjack. Till slut somnade gästerna i väntrummet eller i behandlingsrummen. Vi städade upp och tog bort all alkohol innan vi stängde och satte oss i trädgården för en morgongrogg med debriefing av kvällen. Alla var skitnöjda, kondomerna hade hållit och jag hade fått ihop en rejäl summa pengar, som jag delade ut till tjejerna. Och vi killar fick därtill en rejäl peng var. När vi suttit där några timmar kom några yrvakna killar, som halvt på allvar undrade var de var någonstans. Dom slog sig ner med oss och fick var sin öl. Dom hade slut på cigg också, men det hade vi tydligen allihop. Dessutom var alla hungriga och sugna på pizza. Vi tog en sväng in på bordellen och sa till killarna som var kvar att de måste gå, alternativt hänga med oss. Vi gick till affären, köpte cigg och sedan vidare till pizzerian. Det var kanske tre av kunderna som hängde på och dom blev alla en del av våra stammisar, som fick lite specialerbjudanden både av oss och av tjejerna.

Det fortsatte så där hela hösten, det flyttade in flera tjejer och ännu fler ville flytta in, både killar och tjejer. Men vi ville ligga lite lågt och dessutom ville vi inte ha in vem som helst i huset. Fast till slut gick det åt helvete i alla fall. Det var på en lördagskväll i januari. Det brakade till i både dörren mot gatan och den till gården och därefter stormade det in snutar. Det vart som kaos först för ingen fattade vad som hände. Det var ju väldigt mörkt i huset, eftersom det enda ljuset var från de värmeljus och fotogenlyktor som vi satt upp här och där, samt förstås ljuset från alla tända brännarna på gasspisarna. Dessutom dånade Billy Idol på högsta volym ur bergssprängaren, tills en polis stängde av den och de alla lyste med ficklamporna på oss. Dom tog oss till polisstationen. Där fick vi sitta i ett par dagar och när vi blev fria var huset ordentligt igenbommat. Fast det ledde aldrig till något åtal eller så. Fastighetsbolaget kanske tyckte det var lite pinsamt att dom hade så dålig koll på sina hus, eller så sket dom bara i det för huset skulle ju rivras. Senare har jag dock sett att huset är totalrenoverat, det är jättefint och du kan ju kolla när du åker hem, för det ligger ju alldeles nära där båten lägger till när vi är tillbaka i Stockholm. Prylarna som vi fick lämna kvar i huset, kan jag inte säga att jag saknade och jag ville inte bråka om dem, eftersom ingen hade åtalat oss för det olaga intrånget, eller vad det nu kan ha varit för brott vi gjort oss skyldiga till, och man vill ju inte väcka dem björn som sover. Nej bättre då att strunta i allt och dra hem till mormor någon vecka. Annika blev erbjuden en plats på behandlingshem, hon frågade mig vad jag tyckte att hon skulle göra och jag svarade att hon borde ta platsen, vilket hon gjorde och jag tror det gick ganska bra för henne sedan. Dom andra tjejerna vet jag inget om. Jocke åkte hem till sin morsa och Anders drog till en släkting i Norrland där han fick jobb på hans rivningsfirma. Inte långt senare torskade jag och Jocke när vi skulle sno kassalådan på systembolaget nästan mitt över gatan från kåken på Folkungagatan. Planen var rätt smart tyckte jag. Det en fredag straxt innan stängning, då kassalådorna borde vara sprängfyllda med sedlar, enligt våra "efterforskningar". Vi köpte några begagnade ytterrockar, gubbrallor, skor och hattar på secondhandaffären i Högdalen. Vi såg till att vi kom in precis innan dörrarna stängdes. Vi var kanske lite påtända, men helt nyktra. Vi stod i samma kö, Jocke ställde sig efter mig. Jag ställde ned en bag på golvet, bagen var öppen, beställde en öl och la en tia på disken. Killen öppnade kassalådan, Jocke bredde ut sin rock runt oss, samtidigt som jag sträckte mig över disken, ryckte upp kassalådan ur facket och la ner den i bagen. Sedan vände jag mig om, tittade på Jocke, han tittade tillbaka, som att han inte fattade att det var klart och att vi borde dra. Jag tränger mig förbi honom. Först spärrar han vägen, men jag morrar åt honom att han skall följa med. Vi går snabbt mot dörren. Det är några kunder kvar, jag vet inte om de fattade något. Killen vi handlat av och kassörerna bredvid honom fattade, men det var ju en lång disk mellan dom och oss.

Det vi missade var att dörren var låst och att det stod en abab-vakt vid den som öppnade åt dem som skulle gå ut. Han öppnade inte åt oss och det hjälpte inte ett skit att vi skrek åt honom att öppna. Istället sa han något i sin walkie-talkie. Och snart kom det ett par snutbilar och vi torskade. Jag fick sitta på Norrtäljeanstalten igen, i ett halvår.

Ganska snart efter att jag muckade träffade jag en pundarbrud som bodde i en husvagn på en camping genom soc. Jag flyttade in och vi levde ett skitliv med tjack och t-sprit. Hon gick på stretan och jag gjorde inbrott. När vi var påtända käkade vi godis, snackade och knullade, bara det inget mer. Det enda bra som hände var att jag gjorde inbrott i villan i Stuvsta, hos snubben som hade satt dit mig. Helt nykter satt jag i skogen nedanför stigen till Hagsätra och kollade på huset, såg honom släcka lyset, och åka iväg med bilen. Därefter hände inget. Jag chansade på att han hade varit ensam. Men jag var väldigt försiktig och jag hade till och med handskar på mig, för detta inbrott ville jag verkligen inte torsa på, det var hämnd. Jag gick genom skogen ner till huset, klättrade över staketet. Gick fram till garaget, där fanns en gångdörr, satte kofoten mellan dörrblad och karm i höjd med låset, bände till, dörren gick upp, det hördes inge larm, jag gick in. Där hittade jag en lysknapp, tände, tog in min väska och stängde dörren. Det stod en röd 245:a i garaget, den såg ganska ny ut. Bakom den syntes en annan gångdörr. Förhoppningsvis ledde den in till resten av huset, då skulle det bli hur lätt som helst. Jag hade tur, en enkel brytning med kofoten och jag var inne i huset. Killen hade finsakerna på precis samma ställe som förut. Där fanns ett par fina klockor, en fet guldkedja och pengar. Allt hällde jag, så klart, ner i väskan. Därefter kollade jag barskåpet, det var fullt av en massa fina spritflaskor. Min bag blev full, letade upp en till bag som också fylldes med spritflaskor. Dessutom såg jag ett nyckelskåp i hallen. I det fanns två Volvo-nycklar. Killen hade kört iväg med en merca, så detta borde vara nycklarna till 245:an i garaget. Det stämde. Jag lastade in väskorna, kollade in hans klädgarderober, valde ut lite snygga kläder, tog några kuddar, täcken och en stor madrass. Tryckte in alltihop i baksätet och i skuffen på bilen. Startade motorn, den funkade, stängde av igen, öppnade portarna till garaget. Körde ut bilen, stängde garageportarna och körde iväg mot vår camping. Men jag tog vägen förbi Volvoverkstan "Ernst Nilsson" i Segeltorp. Där stod flera 245:or på parkeringen. Jag noterade att en av dem nästan hade samma registreringsnummer som den jag körde, dom kanske var uttagna samtidigt, jag skrev upp det registreringsnumret, köpte svart färg och en liten pensel. När jag var hemma tog jag bort plåtarna, knackade till dem från baksidan, så att upphöjningarna i plåten någorlunda stämde med det nya registreringsnumret innan jag målade med svart färg. Därefter fällde jag baksätena, bäddade, duschade, bytte till några av hans kläder, tog en stadig whiskypinne, satte mig i husvagnen för att vänta på tjejen. När hon kom hem var hon ganska irriterad, men det ändrade sig när jag gjorde en riktig Margarita till henne, vilket jag visste var hennes favoritdrink. Hon tänkte, som fan på min idé om att göra en resa genom Europa till Jugoslavien för att sälja bilen där och kanske köpa lite billigt tjack att ta med hem. Vi tog några drinkar till, planerade vidare, käkade lite, drack mer, somnade, vaknade dagen efter, packade och stack. Eftersom väskorna var fulla med spritflaskor, la vi våra kläder i var sin sopsäck.

Ett tag funderade vi lite på varför vi skulle ta med spritflaskorna, sånt var ju billigt nere på kontinenten, fast ingen av oss skulle våga lämna spritflaskorna i husvagnen. Det var skitlätt att få upp dörren, även när den var låst och någon polare kunde ju få för sig att vi hade nått hemma. Dessutom var vi väldigt sugna på att få njuta av finspriten längs vägen söderut. Första kvällen stannade på en skogsbilväg i Dalsland. Det var i början på sommaren, vädret var fint och nedanför oss låg en sjö som glittrade i solen. Vi hade köpt korv, gjorde upp en eld, grillade korven, drack cognac och mådde hur bra som helst. Tjejen tyckte vi skulle bada, vi tog av oss alla kläder och satte ned fötterna i vattnet. Hon lite före mig, skrattandes. Plötsligt skrattade hon inte längre, hon vände sig mot mig med panik i blicken. ”Tommy, för helvete, jag sitter fast i leran, den känns som om jag dras ned i den. Jag försökte ta ett steg närmare henne, men foten jag skulle lyfta satt också fast. Jag tappade balansen och föll ner. Mina händer fastnade i leran, men jag kunde dra upp dem och nu när jag låg ner på botten kunde jag ta bättre spjörn med kroppen och få upp ena foten. Den var lerig, men hel. Jag drog i den andra foten som också lossnade. Tjejen blev inspirerad av att se att jag fått loss fötterna. Hon kastade sig bakåt och försvann under vattnet. Jag hann bli orolig, innan huvudet dök upp, sedan dök ena handen upp. Handen höll i en lerklump som hon kastade på mig samtidigt som hon skrattade. Jag grävde upp en näve lera och kastade på henne. Hon kastade tillbaka. Jag gjorde en lerinpackning runt henne, närmare land där hon kunde ligga ganska bekvämt med huvudet på en berghäll. Det var jättekul och antagligen bra för huden, det sa hon i alla fall att det var och att folk betalade jättemycket för sådana inpackningar. När jag var klar med inpackningen reste hon sig upp ur vattnet utan att ta bort leran. Det såg lite konstigt ut, men hon ville han inpackningen kvar medan hon behandlade mig. Det kändes ganska häftigt faktiskt och det roligaste var att vi behöll inpackningen hela kvällen, även om den lossnade bit för bit när den torkade. Vi låg på en berghäll med var sin flaska sprit. Solen sken, det var ljummet i luften och vi kysstes och kramades utan att älska. Det gjorde vi inte förrän vi badade bort det sista av leran. Dagen efter tog vi färjan från Göteborg till Fredrikshamn. På båten köpte vi var sin platta öl och åt danska smörgåsar. I Danmark åkte vi tvärs över Jylland till dom långa sandstränderna. Vi parkerade bilen på en strand som nästan var tom på folk och andra bilar. Därefter klädde vi av oss ned till kalsonger/trosor, la oss på en filt med var sin öl. Ännu en dag med det bästa i livet, även det blåste så mycket att det hela tiden kom sand i munnen och i ölen. Till slut gav vi upp och satte oss i bilen, mysigt det med. Bra musik i bilradion, solnedgång över havet, ljummen dansk öl och fin whisky. Den var så mysigt att vi stannade där några dagar. Promenerade längs stranden, hittade en restaurang inte lång därifrån med jättegod mat och utsikt över havet. När vi skulle åka vidare visade det sig dock att vi tömt bilbatteriet.

Jag kollade runt i utrymmet med reservhjulet, hittade startkablarna, fick tag i en snubbe med bil som hjälpte oss och som tack fick han en flaska bananlikör som jag råkade sno även fast jag inte gillade det. Vi kom till Tyskland och åkte runt lite där, fortsatte genom Österrike mot Jugoslavien. Där vid kusten i Jugoslavien, det som nu är Kroatien, stannade vi i ett par veckor eftersom där var pengarna jag snott mycket drygare, i synnerhet som vi växlade svart. Men vi snålade inte och vi bodde på hotell, så till slut var vi tvungna att leta upp någon som ville köpa guld och klockorna jag snodde samt, så klart, bilen. Jag hittade stället där vi sålde vanen. Killen kom ihåg oss och ville gärna köpa en ganska ny och välskött Volvo, även om den var stulen. Fast han och hans polare ville knappt ge något för den. De såg väl att vi tycker det var ett skitpris, en snubbe frågar på engelska om vi kanske hellre ville ha betalt i amfetamin? Vi kollade på varandra och hon nickade lite diskret till mig. Jag försökte låta cool när jag frågade "How much?" "Fifty grams?" "Great!" sa jag och så hade vi en deal. Vi flyttade över våra kläder från sopsäckarna till väskorna, tog de sista spritflaskorna, lämnade nycklarna, fick paketet med tjack, det var ett rejält paket, vi provade en sträng var, det var bra grejor och dom till och med visade på en våg att det vägde femtio gram eller kanske till och med mer än så. Jag tog fram klockorna och guld. De tyckte att dom var jättefina och så fick vi ett till likadant paket. Dessutom öppnade dom en flaska av deras plummonbrännvin som skickades runt tills den var slut. Dom gjorde förmodligen värsta klippet, men det kändes rätt åt den jäveln som satte dit mig. Tillbaka på hotellet firade vi med en till sträng i varje näsborre, ett långknoll och middag på en restaurang vid havet. Sedan låg vi på en strand hela natten och kollade på himlen. Dagen efter snyggade vi till oss, valde ut de finaste kläderna, fixade håret hos en frisör och allt sådant. Vidare fördelade jag tjacket på mindre förpackningar som vi tejade runt låren innan vi tog tåget till Sverige. På den tiden var det tullkontroller vid varje gräns vi passerade på vägen hem. Men vi höll oss lugna och drack nästan ingenting längs vägen, fast vi rökte ju som fan. En fördel med att komma med tåg var att tullkontrollanterna gick igenom tåget emedan de resande satt still. Till skillnad ifrån vid båt eller flygresor där man ju går igenom tullfiltret, vilket är mycket jobbigare. I Sverige skaffade jag ett knarkhandlarkit med värsta vågen, små redlinepåsar och pyttesmå skopor. Sedan packade vi om tjacket till 0,5 g förpackningar, som vi gömde i plastpåsar ovan under-taket inne på campingens gemensamma toaletter. Därefter hade vi ett väldigt bra liv under några månader. Dagarna var som ganska lika och de började med var sin påse, därefter långpromenad till stan. Lunch på restaurang, sedan kanske till plattan där vi sålde någon påse till en polare och så fortsatt promenad med bira på några olika ställen. Vi blev som tokiga i att gå. Tjejen hade lite ätstörning så det passade henne perfekt, med massor av motion.

Men säg den lycka som varar för evigt. Tjacket tog slut och hon började må riktigt risigt. Det gjorde jag med, fast det var värre för henne. Hon såg ut som ett benrangel, ville inte äta och orkade inte göra någonting. Vi behövde få in pengar till tjack. Så jag gjorde upp om att sälja lite åt en kille. Fast det sket sig, jag pallade inte, mådde skit och som tröst använde vi upp allt. För att kompensera honom för jag runt som en dåre för att hitta ställen att göra inbrott. Killen kom till vår husvagn, spöade skiten ur tjejen, folk såg det, ringde polisen och han torskade. Hon åkte till sjukhuset och han till häktet. När jag kom hem, väntade snuten på mig. De förhörde mig, jag sa ingenting, de kollade igenom min telefon och hittade flera meddelanden från honom, där han ville ha betalt för tjacket. De hittade tydligen mer på killen för han fick ett långt straff. Jag och tjejen hamnade på behandlingshem, hon på ett för tjejer med ätstörning och jag på ett för knarkare. Hon dog tyvärr ganska snart därefter och tråkigt nog var det ingen som berättade det för mig, så jag missade begravningen. Den som berättade för mig att hon dött var min mormor som sett dödsannonsen i tidningen och i den stod det att begravningen redan hade skett.

Jag satt något år på behandlingshemmet, kom ut torskade under ett inbrott, fick fängelse, satt ett halvår. Kom ut, torskade igen men då för misshandel och inbrott, satt ett år. Och på den vägen fortsatte det under resten av 1990-talet. En fin kväll i september typ år 2000, satt jag och en polare, Jompa, på en bänk nära Strandvägskajen. Vi hade tagit tjack, var ganska rastlösa och behövde fixa pengar. Det gled in en ganska stor båt med däck i två våningar. På det övre däck stod några unga killar som såg rätt glassiga ut. De hoppade av båten. Hela gänget föreföll vara rätt packade och en av dem höll på att hamna i vattnet. Vi garvade åt det, utan att de verkade märka oss. De knöt fast båten och tänkte väl gå på krogen. Jompa föreslog att vi skulle gå ombord och kolla om det fanns någon sprit eller kanske något att kaka. Kajutan var olåst och på bordet stod det grogglas, akvavitflaskor och skålar med snacks, förutom en massa skräp som kräftskal, gamla servetter och sånt. I diskhon det låg en massa disk och i kylskåpet fanns det massor med öl, ölkorvar och annat. Vi tog var sin bira, ett gäng ölkorvar och smakade på snacksen. Jag var skithungrig, så jag tömde hela skålen med ostbågar och Jompa hällde i sig jordnötterna samt en skål med chips. Innan vi fortsatte kolla runt. På övre däck hittade vi mer glas och en ishink med en halv flaska bubbel, riktig champagne. Jag halsade flaskan och hör att en motor startar. Jag vänder mig om och ser Jompa sitta vid ratten, skitlycklig. Han tyckte vi skulle dra med båten. Jag frågade honom vad fan han tänkte att vi skulle göra med den? Han tyckte att vi skulle lägga oss i en vik, kröka upp allt som fanns och sedan lämna båten. Men jag kände att jag fan inte kan hantera en så stor båt. Det var inga problem, han hade kört stora båtar förr. Okej, jag knöt loss tamparna från pollarna på kajen, hoppade ombord och Jompa körde iväg, ganska försiktigt. Jag hämtade några bira, korvar och en ask med cigarrer som jag hittade i kabyssen. Vi tog var sin, dom var feta och nog de bästa cigarrerna jag någonsin provat. Vi körde förbi Djurgården och in i en smal passage, det blev ännu smalare och Jompa körde ännu saktare. Därefter blev det mer öppet vatten och Jompa sa att vi var i Saltsjöbaden. Han gasade på och vi garvade som fan. Han ville gärna köra så länge det gick om det var okej för mig, vilket det så klart var för det kändes skithäftigt, som att vi var värsta stekarna. Jag hittade läsk i kylskåpet och is i en isbox, gjorde några feta groggar med vodka och tog några korvar till. Det vart mörkt även om det var gott om stjärnor tända, Jompa körde vidare, jag blandade mer grogg, hämtade snacks och cigarrer. Det syntes inga båtar någonstans. Här och där lyste det i något hus och runt oss syntes siluetter av öar. Det gick dock inte att se skillnad på om det vi såg var en stor ö eller flera mindre öar. Fanns det någon väg framåt, jag såg det inte. Men Jompa sa bara ”det är lugnt, jag kan köra båt.” Förut hade vi sett farledsmarkering, alltså färgade pinnar och sådant, men nu syntes inget av det slaget. Det kanske var för att det är mörkt tänkte jag, men det kändes ändå lite fel. En liten ö blev plötsligt synlig framför oss i ljuset av lampan i fören. Jompa svängde allt vad han kunde, jag ramlade av stolen, Jompa

minskade på gasen, vi flög upp i luften, fortsatte framåt, det lät konstigt, dunkade till, vi fortsatte framåt tills det tog tvärstopp. Jag for framåt över golvet och slog i huvudet i väggen. Jompa slog i ratten. Motorn vrålade. Jompa rörde sig inte, motorn fortsatte vråla. Jag lyckades ta mig upp, provade alla knappar och vred jag hittade på instrumentpanelen. Lamporna slocknade och till slut även motorn. Därefter skakade jag Jompa. Det kom lite ljud från honom, vilket kändes skönt men det hade ju varit bättre om han hade tittat upp på mig eller nått. Det var tvärmörkt nu när lamporna slocknat vi hade åkt in i ett berg eller något som skuggade alla stjärnor. Jag letade efter lys-knapparna. Lyset på instrumentpanelen tändes och det var tillräckligt ljus för att se att Jompa var blodig på bröstet, men inte mer. Jag hittade fler lys-knappar och med fler lampor blev det tydligt att Jompa var avsvimmad och att båten satt fast som i en klippskreva. Jag gick ner till nedre däck för att se om vi höll på att sjunka och för att se om jag kunde hitta en hink eller något. Det var inget vatten i kajutan, men för övrigt var där kaos. Jag hittade en kastrull, vred på vattenkranen, fyllde kastrullen med vatten och hällde det över Jompa. Han ryckte till, satte sig upp, men han var helt borta. ”Kom igen nu Jompa, för fan!”

Han svarade inte, istället släppte han ratten och föll mot mig. Jag lyckades fånga honom. ”Du måste gå och lägga dig en stund, för helvete!” Han stönade lite. Jag ryckte i honom, han fortsatte stöna. Jag tog hans ben och ställde dom på golvet och försökte få honom att resa sig. Till slut gjorde han det, även om han var väldigt ostadig. ”Kom igen nu, vi försöker gå till hytten.” Han mumlade något, jag höll i honom allt vad jag kunde samtidigt som jag styrde honom mot trappan. Han gick stapplande framåt och skulle jag inte ha hållit i honom hade han fallit ihop direkt. Vi kom till trappan och då insåg jag att det inte fanns en chans att han skulle lyckas ta sig ner för den, så jag sa åt honom att lägga sig på golvet samtidigt som jag försiktigt lutade honom närmare och närmare det. När han låg där gick jag till hytterna och rafsade ihop några kuddar och täcken. Jompa sov när jag kom tillbaka, men jag lyfte upp huvudet, stoppade en kudde under det, vred om honom så att han låg på sidan, bullade upp bakom honom med kuddar så att han inte skulle hamna på rygg och kvävas i spyor eller nått, la två täcken över honom, släkte alla lampor utom instrumentbelysningen innan jag gick ner till kajutan. Jag behövde något starkt, hittade en flaska konjak, tog ett rejält glas som jag nästan svepte innan jag la mig i en av hytterna. Jag kunde förstås inte somna eftersom jag tagit tjack och dessutom var ganska skärrad. Till slut somnade jag och sov tills det redan hade börjat skymma. Jag gick på toan, och råkade titta mig i spegeln. Jag såg förjävlig ut med torkat blod i ansiktet, i håret och på tröjan. Hur fan kunde jag ha missat det? Det måste ha kommit av att jag slog i huvudet och jag förstod vad huvudvärken kom ifrån, för annars brukar jag inte bli bakfull. Jag tog vatten på en handduk och torkade av mig. Jag kom på att det stod en bag i min hytt, det fanns en Lacoste t-shirt och en ylletröja i den, jag bytte direkt.

Jompa låg inte kvar på det övre däck, där var bara täckena och kuddarna som han lämnat kvar på golvet. Jag hittade honom i en av de två andra hytterna, han sov och vaknade inte ens av att jag morsade och frågade hur han mådde. Jag fixade kaffe, tog fram bröd och pålägg innan jag väckte honom. Han mådde inget vidare, men det verkade inte vara något allvarligt. Vi bestämde oss för att undersöka ön så fort som möjligt, det kändes som läge att dra därifrån innan polisen hittade oss. Det visade sig vara ganska knepigt att komma av båten för den var intryckt i en klippskreva som var jättehög och nästan rak. Ingen av oss hade någon större lust att simma i land och dessutom syntes det inget ställe där det ens skulle vara möjligt att ta sig upp på land från vattnet. Det kändes plötsligt rätt hopplöst, tills vi tog var sin grogg, den gjorde situationen lite bättre. Kvällen var fin och när vi satt där på övre däck med groggarna, kom Jompa på att det fanns en navigationsdator bredvid ratten. Han slog på den och enligt den var vi nästan som i en insjö på en ön som verkade vara obebodd, så det kanske inte var så konstigt att ingen verkade ha märkt oss ännu. Jompa trodde att det kanske var fyra-fem kilometer till fastlandet och att det borde finnas någon slags livbåt ombord. Det kändes dock inte som läge att börja fixa med det nu, bättre att ta det när vi hade hela dagen på oss innan mörkret. Istället fixade vi värsta middagen med det vi kunde hitta. Det blev pasta med ost och skinka. Till det drack vi bira och nubbe. Jompa hittade nya kläder och allt kändes himla mysigt. Solnedgång i skärgården, god mat, fin dricka, och till efterrätt några påsar godis, iskall punsch och feta cigarrer. Det kunde inte bli bättre även om vi skulle torska ifall sjöpolisen dök upp. På natten blåste det ganska mycket och det knackade otrevligt om båten. På morgonen var det vatten på golvet, så någonstans var det hål i skrovet, nu hade dock vinden mojnats. Vi åt en frukost med allt käk vi kunde hitta, det blev kaffe, rostat bröd, stekt skinka, vita bönor, potatisallad och ölkorv. Därefter gick och kollade vad vi skulle packa för resan till fastlandet, alltså vad vi skulle sno från båten. Drickat som var kvar kändes ju synd att lämna, men lite bökigt att ta med kanske så vi beslöt att tömma förråden innan vi drog och så bara spara en flaska sprit och en kasse med öl för färden till land. Jag hittade en jättefint fiskespö med en ABU Ambassadeur rulle, värsta grejorna som jag drömde om när jag var liten, därtill ett par smidigare kastspön, en fin låda med tillbehör och massor med fiskedrag. Jompa och jag var överens om det var det bästa på båten, lättast att sälja, inga konstigheter och bra andrahandsvärden. Så vi skippade allt annat, förutom kläder, öl och några faltar. Jag lyckades däremot inte hitta någon jolle eller livflotte, det verkade inte finnas någon. Men Jompa hittade som en vit tunna stor som ett oljefat ungefär. Han sa att det var sådana livflottor som Waxholmsbåtarna använde. Jaha, men hur gör vi då? Vi måste få upp den på något sätt. Det fanns liksom ingen spak, snöre eller någonting. Vi provade lite försiktigt att bända upp den med hammare, stor skruvmejsel och kniv. Det blev ett hål i plasttunnan, som inte hjälpte oss ett dugg.

Det fanns några konstiga bilder på plasten, som en serietidning. Jompa trodde att det kanske va så att flotten blåstes upp automatiskt om den hamnade i vattnet. Han pekade på några serierutor som kanske visade på det, men det kändes lite märkligt att kasta vår enda räddningsflotte i vattnet. Tänk om den flöt iväg innan den blåstes upp. Vi kom fram till att vi skulle binda fast den i ett snöre innan vi kastade i den. Först hände inget, men så plötsligt flög plasten isär och där låg en svart gummiflotte med som ett orange tält på och flöt i vattnet och i toppen på tältet lös en lampa. Det såg inte alls ut som en vanlig gummibåt som två gubbar tagit med hemifrån för en fisketur. Skulle vi komma paddlande i den där skull det se väldigt skumt ut om andra såg oss. Antagligen skulle de ringa sjöräddningen eller polisen och dom skulle väl vilja veta var räddningsflotten kom ifrån. Men vad skulle vi göra. Jompa provade att sätta sig på tältet, istället för i det och det såg nu lite mer ut som en gubbe i en gummibåt. Jag skickade över väskan med fiskegrejor, kastspöna, en kasse med resten av ölen och spritflaskan, några filter, några påsar godis och surfplatan med navigeringsprogrammet, skar av slangarna till gasolspisen och gasolkylskåpet, gjorde en brasa av dieselindränkta handdukar på golvet i kajutan, hoppade i gummibåten och knöt loss snöret till den stora båten. Jompa pekade åt vilket håll vi skulle och så var det väl bara till att paddla. Men med vaddå. Jompa hade sagt att det skulle finnas paddlar i flotten. De kanske låg under tältet, vi kröp runt och kände med fingrarna. Jag hittade något som verkade vara en liten väska, fylld med nödrakteter, vatten och nödkäk. Jompa hittade några ihopfällda paddlar. Vi knäppte upp var sin öl och försökte ta oss ut från det som nästan var som en insjö, för det var vass runt om oss. Men det borde gå att paddla igenom vassen. Vi prövade med det var hopplöst, flotten bara fastnade hela tiden. Vi kände med paddlarna mot botten, det var kanske en meter vatten just där vi var. Jag klädde av mig det mesta av kläderna hoppade i vatten, frös som fan, men vi måste ju härifrån, anföll vassen med en kniv och fick bort en del, innan jag drog flotten en bit framåt, skar bort mer vass, drog flotten en bit och tillbaka till att skära vass. Till slut kom vi ut utanför vassen, där blåste det betydligt mer och det gick ganska stora vågor. Jompa hjälpte mig upp i flotten och under tiden trycktes vi tillbaka en bit in i vassen. Det kom ganska mycket rök från båtens kajuta nu, men ännu ingen explosion av gasolen. Vi paddlade allt vad vi kunde för att komma fria från ön, branden och vassen. När vi lyckats med det guppade vi fram i vågorna utan problem och jag klädde mig igen. Det kändes ganska mysigt och Jompa påstod att vi flöt åt rätt håll så det var väl bara att vänta. Vi testade nödkäket, delade på resten av ölen, tog några klunkar sprit och prövade att fiska lite. Vi gled vidare, Jompa somnade, jag fick en abborre och höll på att ramla över bord när jag skulle kissa. Även om det var mysigt, så kändes det lite naivt att tro att vi lugnt och stilla skulle glida upp på en på en strand.

Därtill gärna på plats med busshållplats i närheten. Jag tog navigatorn ur Jompas famn. Knäppte på den. Det verkade som att vi närmade oss en stor ö som hette Ornö. Det kändes rätt okej, det borde gå Waxholmsbåtar dit. Jag väntade tills vi var ganska nära Ornö och drack upp det sista av spriten innan jag väckte Jompa. Vi lyckades styra in flotten mot ett stycke med sandstrand på en flådig tomt. Det var ingen som reagerade på att vi gick i land, så antagligen var väl tomtägaren hemma i stan. Vi drog upp flotten, tog fiskegrejerna och påsen med ölen, innan vi tryckte in flotten under en båt. Jompa hade med sig navigatorn, kollade och pekade sedan vilket håll som ledde till bryggan med Waxholmsbåten. Vi gick ett tag utan att möta en käft. Till slut hittade vi bryggan och på den fanns en stolpe med en tidtabell. Den första båten skulle gå kvällen efter, verkade det som. Det kändes inte som något större problem. Det fanns ett litet vänthus nära bryggan och det fanns en lampa i vänthuset. Jag kom på att vi borde testa att fiska lite. Det fanns en fin träbänk invid bryggan. Den ställde vi så nära vattnet som möjligt innan vi tog varsitt spö, satte på drag och kastade. Jag fick en abborre till och den var lite större, klart ätbar och Jompa fick en han också. Vi samlade ihop lite pinnar, gjorde en brasa, rensade fiskarna och trädde dem på grillpinnar. Mycket jobb för lite käk, som dessutom smakade fan eftersom vi inte hade några kryddor. Vi prövade att sova i vänthuset, det sket sig, för dels var det kallt och dels var det så litet att det inte gick att sträcka ut sig. Bakom oss verkade det vara ett tomt sommarhus med en sjöstuga som antagligen innehöll en bastu. Vi gick dit. Dörren var inte ens låst. Där fanns en relaxdel med korgstolar och innanför den en bastudörr. Bastun var elektrisk och bänkarna var tillräckligt långa för att vi skulle kunna sova raklänga på dem. Vi satte igång bastun på låg värme och bäddade på var sin bänk inne i bastun med kuddar och filtar som vi hittade i relaxavdelningen. Sedan låg vi och tittade på utsikten utan att prata. Till slut somnade jag. Vi vaknade bägge ganska tidigt och långt innan båten skulle komma. Vi hann kolla igenom det stora huset efter käk och sprit, vilket gick jättebra, vi gjorde knappt ens några märken på dörren. När vi kom tillbaka till stan åkte vi direkt till en fiskebutik och sålde prylarna, vi tjänade typ tusen spänn var.

Därefter torskade jag under ett inbrott och satt i ett halvår på behandlingshem. När jag muckade, någon gång på våren 2003, gav socialen mig en lägenhet i Ungkarlshotellet i Farsta. Dessutom fick jag jobb som tidningsutdelare i Farsta, höll inte på med tjack bara vanligt kröka, mest hemgjort vin. Det kändes som det började ljusna lite för mig, som att jag var lite närmare ett vanligt liv. Jag gick ut med några andra tidningsutdelare på krogen Alexandra, dansade och drack öl. Där träffade jag en tjej som hette Tina, som du. Hon var blond, smal och jättefin. Jag följde med henne hem och så var vi som ett par. Tina jobbade som assistent på den del av ett företag som hjälpte bönder och dom som ägde skog, men hon drömde om äventyr. Tror det var en av grejorna som hon föll för hos mig, det att jag varit med om så mycket äventyr av det mindre lagliga slaget. Hon ville gärna prata brott med mig och hon tvekade inte att bli full vilken veckodag som helst. Jag sov nästan varje natt hos henne. Hon stod för maten och jag kom med en treliters bag-in-box rödvin varje kväll. Det var en ganska ny pryl då och med den vart vinet plötsligt skitbilligt och man slapp all hantering av vinflaskor med bökiga korkar som var svåra att öppna. Hon bad mig ofta att berätta om något inbrott eller så, eller om hur det känts med olika droger. Det enda jobbiga var att jag behövde gå och lägga mig så tidigt för att orka gå upp tidigt och springa med tidningar i en massa trapphus i Farsta. Som tur var bodde hon längs samma tunnelbanelinje och när jag var klar på morgonen gick jag hem till mig och som ända till dess jag åkte till henne för att kaka middag. Med tiden ledde hon in mig på en plan kring ett brott som hon sa att hon kommit på själv. Det handlade om att vi skulle hitta skogsfastigheter som ägdes av någon gamling i villa, utan koll på tillvaron. Jag skulle ringa ett lämpligt skogsbolag och fråga om de ville köpa skogen, alltså såga ner träden. Det skulle dom garantera tacka ja till bara, träden var tillräckligt gamla. Nästa steg skulle vara att de skickade hem ett avtal om detta till gamlingen. Då gällde det för oss att kolla gamlingens brevlåda varje dag. När avtalet kom skrev jag på det med en darrigt kråka som inte liknade någonting och så skrev jag i mitt kononummer i Handelsbanken. Hon letade upp ett gäng lämpliga mindre skogsfastigheter på olika ställen i Sverige, vars ägare bodde i Villa i södra Stockholm. Jag kontaktade skogsbolag och sa att jag var en vän till gamlingen och skulle hjälpa honom att få lite guldkant på tillvaron. Senare åkte jag varje dag åkte jag runt med hennes bil och kollade postlådorna. Det gick hur smidigt som helst och runt ett halvår senare hade jag nästan en miljon kronor på mitt konto. Det var meningen att vi skulle dela på pengarna, men istället för att föra över till hennes konto ville hon att jag skulle ta ut lite åt gången och göra kontantinsättningar på hennes konto, där jag skrev "Matpengar" och sådant. Jag fattade att jag förr eller senare skulle åka dit och då ville jag ha haft lite kul för pengarna.

Det tyckte Tina också och vi kom ganska snart fram till att vi skulle säga upp oss från jobben och dra till Västindien med betalkort kopplat till mitt konto och var sin rejäl bunt med kontanter. Så några månader senare bokade vi var sin enkelbiljett till Dominikanska republiken. Där tog vi en taxi till en turistort som hette Bocca Chica och tog in på ett hotell med "all inclusive", två pooler och en egen strand. Det var som himmelriket. Vi åkte i slutet av november då det är som tristast i Sverige och hamnade i ett soligt och varmt land med god mat, underbar strand, varmt i vattnet och hur mycket dricka som helst. Vi tog det lugnt på morgnarna, men vi ville inte missa frukosten. Jag brukade ta kaffe, ägggröra, rostat bröd och bacon medan Tina ville ha croissanter med choklad i till kaffet och massor med frukt. Därefter brukade vi gå till stranden, gå några kilometer längs den och kanske hoppa i vattnet om det inte kändes för blåsigt. Framåt tolvtiden la vi oss i några solstolar med var sin öl från strandbaren. Allt i strandbaren ingick i "all inclusive", så vi brukade turas om att "bjuda". Var det min tur kanske jag valde hamburgare med två öl, medan Tina kanske valde två Gin & tonic och var sin glass. Mot kvällen kanske vi vilade någon timme innan vi åt middag i matsalen. Där var det alltid en middagsbuffé uppdukad hela kvällen. Efter middagen brukade det vara någon slags uppträdande på gården, som vi tittade på med var sin drink. När uppträdandet var slut drack vi kanske fler drinkar, spelade kort eller tog en kvällspromenad och allt som oftast avslutade vi dagen med ett stillsamt knull på vårt rum. Allt var som i himmelriket och det enda som störde var att Tina ganska ofta snedtände och fick värsta raserianfallen mot mig. Det kom oftast plötsligt, utan förvarning och jag lyckades aldrig lista ut hur jag skulle undvika att det hände. Vi kanske var ute på kvällspromenaden, hon berättade någon från förr och jag frågade något om det hon berättade, eller berättade om något eget och hon blev jättearg. En gång när vi varit där runt ett halvår, hände det när vi satt på vår balkong.

Det var kväll och vi var ganska fulla. Vi pratade om dödsstraff. Hon tyckte att det inte borde finnas i något land, medan jag tyckte att det var förståeligt om dom hade dödsstraff i fattiga länder eftersom det antagligen är ganska dyrt att ha någon inlåst under lång tid. Tina blev så arg att hon reste sig, gick fram till mig, tog en flaska som stod på bordet och drämde den i huvudet på mig. Den gick sönder och jag började blöda. Dessutom blev jag förståss jättearg och puttade henne ganska hårt, så hon flög in i väggen. Några grannar såg det som hände och frågade om de skulle se till att det kom en ambulans. Jag tror dom menade för min skull eftersom jag var alldeles blodig i ansiktet. Jag sa att jag inte trodde det behövdes samtidigt som jag vinkade till dem. Därefter gick jag in i badrummet, kollade på såret. Det såg inte så farligt ut. Det borde räcka med att linda en handduk runt huvudet och vänta tills det bildats en sårskorpa. När jag gick tillbaka till balkongen såg jag att Tina verkade vara avsvimmad.

Då ropade jag på grannarna och bad dem ordna en ambulans till henne. En av grannarna sprang iväg till receptionen tror jag och ganska snart därefter kom det en ambulans. De la Tina på en bår, tittade på mig och frågade om jag kunde gå själv, vilket jag sa att jag kunde. De bar ned henne till ambulansen och jag kom stapplande efter dem och var ganska skrädd. Ambulansen körde oss till ett amerikanskt privatsjukhus i huvudstaden. Där var dom jättetrevliga. Dom tog hand om oss direkt. En sjuksköterska sydde ihop såret på mitt huvud och sedan fick jag sitta på en stol bredvid Tinas säng. Hon hade en apparat kopplad till sig, som mätte blodtrycket och pulsen. De förklarade att hon hade fått en blödning i hjärnan och att läget var allvarligt. Dom hade gjort ett hål i huvudet för att minska trycket, har jag för mig. Jag satt där hela natten. Till slut måste jag ha somnat, för jag ryckte till när det kom in en massa folk som skrek och fixade med Tina och apparaten. Hon hade tydligen slutat att andas och det var en massa blod i sängen. Dom sa att hon var död. De rullade in en säng som jag kunde ligga i bredvid henne. Det kändes jättekonstigt. På morgonen kom två poliser och frågade mig en massa saker om vad som hände. Dom tog in mig till polishuset och låste in mig i en cell. Dom sa att jag hade mördat henne. Jag svarade att det var en olyckshändelse och att det var hon som hade börjat. Det verkade inte som de trodde på mig. Jag sa att de borde höra med grannarna, de hade ju sett hur det gick till. När dom gjort det blev dom lite snällare och dom sa att jag var skyldigt till "Manslaughter", vilket ju nästan lät värre än "murder". Som att jag vore en slaktare av människor. Dom gav mig lite käk och en kopp kaffe. Cellen var pytteliten och där fanns bara en brits och en hink att kissa i. Jag satt där i flera dagar. Inget hände utom att dom släppte ut mig på gården en gång om dagen. Det blev som stopp i magen, så jag kände inget behov av att gå på toaletten. Två gånger om dagen gav dom mig en bricka med en tallrik med mat, en sked, ett glas och en kanna vatten. Några dagar senare kom det in en kille från den svenska ambassaden på Kuba. Han var svensk och det kändes jätteskönt att prata med honom. Han berättade att det skulle bli rättegång och att jag var misstänkt för dråp. Han trodde att jag kanske skulle kunna få mellan fyra och sex års fängelse. Jag fattade inte så mycket av rättegången eftersom alla pratade spanska. Ambassaden hade ordnat med en tolk som översatte till svenska, men dom talade så fort att tolken inte hann med och det var svårt för mig att förstå vem som sa vad. Jag dömdes till fyra års fängelse, vilket min advokat sa var ett ganska mildt straff där, så jag borde vara nöjd. Fyra år för något som mer eller mindre var en olyckshändelse och dessutom i ett Dominikanskt fängelse, som inte är som fängelserna här i Sverige. Men det var faktiskt bättre än vad jag hade trott på fängelset där. Uppsidorna jämför med svenska fängelse var att det inte var något tvång att man skulle arbeta, vilket var extra bra där, eftersom det var så varmt att man inte orkade mycket mer än att sitta på gården och undvika solen.

När vi vart rastlösa brukade vi gå runt en del på gården, styrketräna utan redskap, snacka och spela kort. Jag fick dela rum med en amerikan som hade åkt dit på en knarkgrej. Alla var jävligt trevlig mot oss, kanske för att vi var äldre och i mitt fall kanske för att dom tyckte det var lite orättvist att jag satt där. Jag och amerikanen höll ihop, han var ungefär i min ålder och det var kul att snacka med honom. Jag lärde honom att spela Chicago och sedan körde vi hårt med det spelet. Morsan kom över en sväng och hon tyckte att jag såg väldigt vältränad och snygg ut, vilket nog var sant för jag åt mycket frukt och drack ingen alkohol. Dessutom var jag ju solbränd och smal. Hon ordnade så att jag hade pengar till cigaretter och godis.

Efter runt två år, någon gång år 2008, fick jag besök av två killar från den svenska Kriminalvården. De sa att jag skulle bli överförd till svenskt fängelse och att de skulle eskortera mig till Sverige. Jag fick, typ, en halvtimme för att packa ihop mina grejor och säga adjö till alla. Först började jag packa prylarna, sedan tänkte jag "vad fan håller jag på med?" I stället tog jag med mig prylarna och delade ut till dom jag gillat mest. Amerikanen fick min kortlek, en kulspetspenna med skrivblock, tre paket cigaretter och en tändare. Några andra fick också cigaretter eller choklad. Vi tog in på ett hotell i huvudstaden och jag fick ett eget rum. På kvällen gick vi ut och käkade. Dom var okej med att jag tog ett pr öl, för dom fattade ju att jag inte druckit något på flera år. Själva var dom väldigt avslappnade och antagligen nöjda med att få en resa till Dominikanska republiken med traktamente och allt. Tidigt på morgonen dagen efter tog vi en taxi till flygplatsen och efter några byten var vi på Arlanda där vi blev hämtade av en av Kriminalvårdsverkets bilar. Det var som det brukar vara i svenska fängelser och tyvärr blev jag åtalad för en av skogsaffärerna. Det blev lite påbackning på straffet och utmätning av allt jag hade kvar på mitt konto. Fast egentligen får man väl vara glad, för dom andra skojerierna har jag inte hört något om och nu är de sedan länge preskriberade.

Jag muckade, fick hjälp av KRIS med en lägenhet i Avesta och jobb som gatsopare, vilket jag ruttnade på efter något år, drog till Stockholm, bodde i en gammal bil, fick lite pengar av soc och drack t-sprit. En dag när jag var packad på t-sprit, som vanligt, kom jag på att jag skulle behöva nya skor. Jag gick in i en skoaffär och tog två svarta gymnastikskor som stod i ett ställ och därefter gick jag ut ur affären så fort jag kunde på mina vingliga ben. Två killar i personalen rusade efter mig och tryckte ned mig på marken. Jag åkte in på häktet, även om det var en skitgrej, eftersom dom väl tänkte att dom inte skulle få tag i mig annars. På rättegången sa jag ”fan ni måste ju fatta att jag är helt under isen och behöver hjälp, sno två vänsterskor det är ju helt sjukt!” Dom höll kanske med om det, men jag fick ändå bara böter, när jag hade hoppats på att få ett straff i form av missbruksvård. Det gjorde mig, så klart, ännu desperatere och jag kände mig tvungen att ta till värre grepp för att slippa det jävla skitlivet jag hade. Jag snodde en leksakspistol och gick in på första bästa bank och sa att det var ett rån. Det var så klart ännu mer korkat, för bankerna har ju inte några pengar idag. Det sa tjejen bakom disken till mig och hon verkade inte ens vara rädd. Jag kände mig jävligt dum och började gå därifrån. Men jag han inte så långt innan polisen tog mig. Jag hamnade på ett SIS-hem utanför Gävle där jag bodde i några år. Det var skittråkigt, men det räddade min hälsa. Det mesta jag gjorde där var att träna, gå långa promenader och se på TV. När jag kom ut hade socialen ordnat en lägenhet åt mig i ungarshotellet Magnus Ladulås på Söder.

Där var ett helt gäng gubbar med ungefär samma historia som jag och vi hade ganska kul, även om vi fick smyga med spriten för det var inte tillåtet att dricka där, maten var ganska bra och jag brukade ibland hjälpa till i köket för att ha något att göra när vi inte spelade kort eller smygkrökade. Tills sist tröttnade dom tyvärr på mig, för jag hade dragit in vägglöss så dom och jag hade inte betalat alla hyror och dessutom var det ju det där med spriten. Även om vi var försiktiga var det svårt att förklara för dom varför jag hade så många tomma flaskor T-sprit överallt i lägenheten, varje gång dom kom för att hålla "uppföljningsmöte" med mig. Sedan hade jag inte längre någon stans att bo, men då var det i varje fall sommar. Jag fick en skrotig gammal avställd Volvo 240 utan fungerande bromsar, genom en polare. Jag körde lite med den tills bensinen nästan var slut, då ställde jag den i industriområdet utanför Rågsved. Jag gjorde den så mysig jag kunde. Fällde ned baksätet och la en madrass på golvet. Det funkade ganska bra att sova i den och jag snodde en jävligt bra sovsäck på Naturkompaniet. Jag bodde gratis och det lilla jag fick från socialen räckte till både t-sprit, cigg, bröd och smör. Jag bodde i bilen tills någon eldade upp den efter ungefär ett halvår. Det knäckte mig nästan helt, jag fick ett busskort av Socialen och åkte runt med tunnelbanan hela dagarna och på natten åkte jag nattbuss, vilket inte var någon höjdare för ibland blev jag pissnödig och var tvungen att gå av och andra gånger var jag så packad att jag ramlade av sätet i någon kurva och slog i skallen, dessutom mådde jag konstant illa av allt bussåkande och på dagarna i tunnelbanan var det jobbigt med alla människor som såg ned på mig. Därför flyttade jag in på Centralen. Det var vintern 2018 och jag var väldigt nära botten. Det var som ett tjockt svart moln i skallen. Jag var som en zombie som satt hela dagarna och nätterna på en bänk inne på Centralstationen. Ingen pratade med mig jag pratade inte med någon och jag försökte inte ens att göra det. Men inne i huvudet var det som att en präst hela tiden höll en predikan där han sa samma saker hela tiden. Jag var hemlös och såg ut som en sådan. Antagligen luktade jag fan, för jag brukade få ha en hel bänk för mig själv även när det var fullt med folk. Trots det vågade jag inte lägga mig ner av rädsla för att behöva prata med vakterna. De enda som jag pratade med frivilligt var tjejerna från socialen, dom hade en hel enhet för sådana som mig. Dom kom till Centralen några gånger i månaden och då kände jag mig tvungen att prata med dom, annars var jag rädd att de inte skulle sätta in några matpengar på Konsum-kortet som dom gett mig. Jag levde på bröd, pålägg och yoghurt som jag köpte i mataffären i källaren. Och jag flyttade mig bara från bänken för att handla, gå på toaletten och under de timmar på natten som stationen var stängd. Jag varken rökte eller drack något för jag orkade inte gå ut för att röka och jag kände inte för att dricka, bland annat eftersom jag inte orkade gå till bolaget. Så höll det på i ett år utan att jag ens märkte att tiden gick. Men en dag nådde jag botten.

Det mörka molnet och rösten i huvudet var ännu värre, jag hade ont överallt, framför allt i benen och dom var väldigt svullna, livet var fruktansvärt. Jag fick spel, vet inte vad som hände mer än att vakterna tog mig när jag höll på att klättra över räcket på Bögringen. Jag vet också att jag ville dö, men vakterna släpade iväg mig och polisen tog mig till St:Görans psykavdelning. Där låg jag i ett par månader. De gjorde en totalrenovering med nagelvård, hårvård, tänder och allt. Dessutom fick jag mediciner som gjorde att molnet och rösten till slut försvann. En kvinna från socialen hjälpte mig att få sjukersättning och fixade ett boende åt mig på Bandhagshemmet. Det var kanonbra, mycket mat, som dessutom var god, aktiviteter och en massa roliga gubbar att snacka med. Dessutom låg det i mina hemtrakter. Där bodde jag i fyra år ungefär, sedan tyckte jag att jag inte behövde medicinerna längre eftersom jag tyckte att dom gjorde mig till en zombie. Jag kvitterade inte ut nästa recept och snart gick det åt skogen, bokstavligt talat för jag valde att bygga en koja i skogen, där satt jag och frös med molnet i huvudet och prästen som tjatade. Det blev vinter och jag flyttade tillbaka in på Centralstationen. Benen svällde igen och jag fick otäcka sår på vaderna. Till slut tuppade jag av och vaknade på Pelarbacken, sjukhuset för hemlösa som ligger på Söder. Dit kom en killen som hette Gunnar från socialen, han sa att han var min bolots och att han skulle hjälpa mig att få en bostad. Han fixade så att jag fick pension, ett nytt körkort och ett bankkonto med ett betalkort. Dessutom ordnade han så att jag fick ett rum på stadens boende i Nynäshamn. Det var ännu bättre än Bandhagshemmet, för där var mer blandat folk inte bara gamla gubbar, maten var ännu godare och stället var jättefint med en stor sjötomt och rätt mycket roliga aktiviteter. Där har jag bott tills nu och det känns som att jag kommit upp en bra bit från botten på alla sätt.

Det kändes som att han var klar med sin berättelse, men det verkade som att Tina ville höra mer. Tommy funderade en stund innan han sa:

– Förr eller senare går det ju faktiskt åt helvete för alla.

– Vad menar du?

– Ja, förr eller senare dör man, så har det inte gått åt helvete förut så sker det ju när man dör.

– Om man ser det så, går det förstås åt helvete för alla. Men någon gång borde man ju vara hemma. Jag menar om du dör utan att lida när du är 85 år, kan man väl inte se det som att ditt liv gått åt helvete?

– Visst, kanske det. Eller då så var det bara en väldigt kort del av den personens liv som gick åt skogen.

– Okej, vi säger väl så. Tina suckade när hon sa det.

– Men det jag egentligen vill komma till var att för vissa går livet åt helvete långt innan de är 85 år, även om de inte dör. Bland dom jag känner och har känt är det ganska många faktiskt.

– Det kan jag tänka mig och jag vet ju hur det är med mammas bekantskapskrets.

Tommy nickade bekräftande utan att egentligen veta något om den kretsen.

– Men vad menar du med att ”det går åt helvete”, frågade Tina samtidigt som hon gjorde en gest som för att visa att hon ville ha en förklaring.

– Jag tänker att alla vill något med sitt liv, det behöver inte vara mycket och så länge man är på väg dit, eller är där har livet inte gått åt helvete. Det gör det först när det man spårar ur från det och inte lyckas rätta till det.

– Men alla har vi väl haft drömmar, i ungdomen, om ett annat liv som vi inte har lyckats komma till. Det kan väl inte vara samma som att livet ”gått åt helvete”?

– Det beror på, tycker jag. Det är klart att vi alla någon gång haft storslagna drömmar. En gång i tiden ville jag bli fotbollsproffs. Det blev jag inte och det hade jag inget problem med. Sedan drömde jag om att ha en egen målerifirma. Det lyckades jag faktiskt med ett tag, när du var liten, även om firman kanske inte var helt laglig.

– Efter målerifirman började det gå ett helvete för dig, eller?

– Precis. Innan dess var jag bara en ung grabb utan konsekvenstänk som ville ha lite kul innan det riktiga vuxenlivet. När du var född och jag hade min lilla firma, var jag där jag hade velat vara.

– Du kunde väl ha styrt upp det? Då hade inte livet gått åt helvete.

– Ja, då hade jag varit tillbaka på banan, till dess det gick åt helvete en gång för mycket och jag inte hade lyckats styra upp det.

– Så länge det går som man tänkt sig eller hoppats är det inga problem. Men om något skiter sig är det inte alla som klarar av att styra upp det och då går det kanske åt helvete, är det så du menar?

Tommy log utan att svara. Tina fortsatte för hon ville prata om något:

– För mamma var det nog så. När hon träffade dig var det kanske lite väl mycket party. Och det blev ju inte bättre för att hon träffade dig.

Men från det lilla jag kommer ihåg, från den tiden vi bodde tillsammans, var det väl ändå rätt okej hemma tills du stack. Vi bodde i en trea i Hagsätra och jag hade ett eget rum. Mamma lagade mat varje kväll och vi brukade titta på TV tillsammans. Även om du och mamma drack groggar medan ni kollade på TV:n var det ju ändå som en vanlig familj. Ni småtjafsade bara på fyllan, inga större bråk eller så. Jag minns det inte heller som att ni hade en massa fester där alla var fulla.

– Fan va skönt att du ser det så. Och så var det faktiskt. Vi brukade inte bråka så mycket och jag brukade inte ta hem några polare. När jag festade med dom var det mest på krogen vid torget i Rågsved eller hemma hos någon annan.

– Men sen när du stack då gick allt åt helvete för morsan. Hon krökade jättemycket och struntade ofta i att fixa mat och sånt. Hon var packad när hon hämtade mig på dagis och det kom karlar hem till oss om kvällarna, när jag låg i min säng och försökte sova.

– Förlåt, men fosterfamiljen var väl bra?

– Visst, dom var helt okej och dom hade en tjej i min ålder som jag blev bästis med. Men varför i helvete stack du?

– Vadå, vet du inte det?

– Jo, du träffade en annan tjej som du hellre ville vara med och du tyckte att jag och mamma kunde dra åt helvete.

– Nä, så var det verkligen inte.

– Hur var det då? Tina såg argt på honom.

– Jag åkte ju för fan in i fängelse för det där med måleriet. Dom sa att det var skattebrott och skadegörelse. Jag satt inne i ett år. Sa aldrig mamma det, hon var ju för fan medbrottsling även om jag aldrig golade på henne?

– Nej, ingenting, förlåt då har jag hatat dig för ingenting. Är det verkligen sant att du satt i fängelse?

– Ja jag berättade ju det och det är lätt att bevisa, domen måste ju finnas i något datasystem. Jag satt på Norrtälje i ett år från januari 1987.

– Jag föddes i mars 1981. Då var jag alltså nästan sex år och gick fortfarande på dagis. Det kan stämma.

– Det förklarar kanske varför ni aldrig kom och hälsade på. Men varför gjorde hon så?

– Sorgligt, det var väl där hon spårade ur och inte kunde ta sig tillbaka. Hon var nog så knäckt över att du åkte i fängelse och hon ville uppenbarligen inte att någon skulle få veta det.

– Istället söp hon ner sig fullständigt, som att det skulle vara bättre?

– Vad menar du med att hon var medbrottsling?

– Det var hon som gjorde fakturorna och skulle ha fixat bokföringen.

– Var det alltså mammas fel att du åkte i fängelse?

– Ja, delvis. Men jag kunde ju ha gått till en riktig bokföringsfirma och stölden hade hon inget med att göra.

– Varför höll du mamma utanför?

- För att hon skulle ta hand om dig, så klart.
- Det var kanske ädelt av dig, men om hon hade åkt dit kanske hon hade fått hjälp med sitt missbruk istället för att gå under radarn och köra på hårdare.
- Du menar det där med att hon tog hem kunder och att hon blev tjackpundare?
- Precis, du visste det?
- Så klart, ni bodde ju i Hagsätra. Jag hade en massa polare där. Det är klart att dom berättade.

Tommy vände blicken mot Tinas ansikte och han insåg att hon grät. Han ville krama henne. Hon vände sin blick emot honom och sträckte ut armarna.

- Förlåt pappa, jag har alltid trott att allt var dit fel.
- Fast jag är ju inte direkt oskyldig heller. Vill du ha en drink eller nått?
- Gärna något starkt, ska vi gå till baren?

Tommy hittade en lucka i trängseln vid bardisken, men den var inte stor nog för dem bägge. Han väntade till dess bartendern gav honom uppmärksamhet, beredd på att beställa en Margarita till Tina och en Cola med is och citron till sig själv. Det tog en stund och efter att han lyckats genomföra beställningen vände han sig mot Tina och han insåg då att hon var fullt upptagen med att snacka med en karl. Han såg trevlig ut, verkade vara i samma ålder som henne och Tina är ju singel efter att ha lämnat sin gubbe och sonen, hans barnbarn, hade flyttat hemifrån för flera år sedan. Han räckte henne drinken utan att säga något, hon viskade tack i hans öra, innan han vände sig mot bardisken och Colan. En kvinna med svart långklänning och yppiga bröst trängde sig in bredvid honom. Kvinnan vinkade mot bartendern utan att vänta på hans respons. Istället vände hon sig mot Tommy och frågade med munnen nära hans öra:

- Blev du bräddad av en yngre förmåga?

Tommy förstod först inte vad hon menade, fast han kände att han ville svara något. Det slog honom att hon måste ha sett när han gav drinken till Tina utan att hon visade någon större tacksamhet.

- Det var min dotter, jag är glad om hon hittar någon annan än mig att prata med.

- Va kul att ni kan umgås som vuxna människor.

- Verkligen, men det har ju tagit några år.

Bartendern kom nu fram till damen, Tommy skyndade sig att tömma Colan för att beställa till dem båda. Han sa i hennes öra:

- Vad vill du ha?

- Jag vill ha en öl och vad vill du ha, jag bjuder.

Tommy argumenterade inte emot då han efter denna resa knappt skulle ha pengar till mat fram till nästa pensionsutbetalning.

- Jag tar gärna en lättöl.

Kvinnan nickade, log och beställde. Efter lite småprat och styrdans låg de i kvinnans hytt utan kläder. Hon var ganska slank trots den stora bysten och Tommy behövde inte skämmas för att visa sin kropp. De älskade utan brådska och det kändes avslappnat, trots att han var nykter. Och det kändes som att han för en gångs skull hade ett övertag, eftersom hon var ganska berusad och talade samt agerade som man gör i det tillståndet, emedan Tommy för en gång skulle kände sig ganska prätig, trots att han antagligen var med någon som varit betydligt prätigare än honom. Han kunde inte somna och hon verkade inte ha någon lust att göra det. De utforskade därför varandras liv till långt in på småtimmarna. Hon hette Lena och hade levt sitt liv söder om stan, precis som Tommy. Tommy räknade med att hon antagligen inte skulle komma ihåg allt han berättade, så han svarade ärligt på hennes frågor och den berättelse han presenterade liknade i mångt och mycket den han berättat för dottern Tina tidigare under resan.

När han vaknade låg hon och snarkade bredvid honom utan att snudda vid hans kropp, trots att bingen var smal. Han kände sig ofräsch, smög upp, kissade och ställde sig i duschen. När han kom ut tittade hon på honom och hälsade. Tommy ringde dottern och frågade om läget. Hon hade tillbringat natten med mannen hon träffat och hon ville gärna att de åt frukost alla fyra. På slaget tolv möttes de utanför lunchbuffén, där de tog ett gemensamt bord. Killen Tina träffat, Mats, tog notan utan kommentarer och ingen opponerade sig.

Konversationen var avslappnad, som den blir dagen efter en kväll med mycket dricka och dålig sömn. Alla drack öl eller vin till maten utom Tommy, som ändå kände att han kunde vara med eftersom det även ingick lättöl i det fria utbudet. De satt där ända tills de inte fick vara kvar, åt långsamt, kommenterade de olika rätterna och diskuterade mat i största allmänhet. De fortsatte att umgås i en av båtens barer ända till dess de var tvungna att packa ihop och ställa sig i kö till utgången. När Tommy och Tina packade sina saker i hytten frågade Tommy lite försiktigt om hur natten varit. Tina svarade och frågade Tommy detsamma, som om de var två kompisar, vilket kändes skönt. Han hade verkligen inte varit någon bra pappa, men han kanske kunde bli en bra kompis nu när de bägge var lite äldre. Han ville gärna fråga henne om den saken, även om det kändes jobbigt och svårt. När en röst i högtalarna förkunnade att det var dags att gå av och Tina gick mot hyttens dörr struntade han i oron och ställde en rak fråga:

– Vill du fortsätta att träffa mig?

Hon vände sig om mot honom, han såg en tår i hennes öga, hon kramade honom hårt och viskade:

– Jättegärna.

De stod alla fyra utanför färjeterminalen, kanske lite vilsna över hur de skulle göra. Tina och Mats sa "hej då" till Tommy och Lena utan att gesken av vilja ta farväl av varandra, istället vinkade Mats mot en taxibil samtidigt som han trevade efter Tinas hand. Tommy tittade på Lena frågade vad hon skulle göra nu. Hon log och frågade om han ville följa med hem till henne. Tommy log tillbaka och de gick mot tunnelbanan. De klev av i Bagarmossen och gick ett stycke från centrum utan att prata. Hon bodde i en trea, hon visade runt och han sa några uppskattande ord om inredningen. De var lite villrådiga bägge två, tills han föreslog att de skulle öppna flaskan med bubbel som han köpt i Taxfreebutiken. Lena pekade på soffan, Tommy satte sig och började fingra på korken under tiden som Lena hämtade två champagneglas. Tommy slog i till bägge innan han höjde glaset. Han visste att han tog en risk, men han chansade. En liten klunk, bubbel var inget han var förtjust i så mersmaken var ganska begränsad, i synnerhet som drycken var ljummen. Lena blev mer talför, berättade om sitt liv, hon hade mest arbetat i olika butiker, men sedan ett par år var hon pensionär. "Ett par år äldre än mig", tänkte Tommy utan att säga vad han tänkte. Lena berättade vidare om sina två barn som var vuxna sedan lång tid och själva hade ett par barn vardera, Lenas barnbarn alltså. Tommy försökte hålla samtalet kring Lena så länge han kunde, för att slippa berätta mer om sitt liv. Han hoppades att hon glömt det mesta av den frispråkiga och ärliga livshistoria han berättat under natten. Det visade sig emellertid att så inte var fallet. Hon verkade komma ihåg allt och nu ställde hon kompletterande frågor om sådant han berättat under natten. Det kändes skönt, hon kanske accepterade den han var, en gammal missbrukare som dessutom varit hemlös och med det som följer att det hårda liv som det innebär. Tommy hade tidigare, när hon visade runt, noterat att det satt en Bajenflagga på väggen i ett av rummen. Det hade varit sonens rum, men nu såg det mer ut som ett klädlager, eller kanske en klädesverkstad med symaskin och provdocka. Han frågade om hon sydde kläder och hon svarade att hon mest ändrade och lagade kläder. Det var något som alltid intresserat henne och hon hade arbetat i flera klädbutiker och ibland hjälpt vänner och bekanta att sy in, laga, ändra klänningar och ytterplagg. Tommy kom in på Bajenflaggan då han undrade hon var fotbollsintresserad eller om det var ett minne från tiden då sonen bodde hemma. Hon svarade att det var hon som hängt upp den för att dölja en skada på tapeten, men visst hade sonen också varit Bajrare. Det pratade fotboll en stund och Tommy fick intrycket av att hon var ganska insatt. Betydligt mer än vad han var nu för tiden. Bägge var trötta, de gick till sängs, älskade och vaknade inte förrän ganska sent på kvällen, men vad gjorde det eftersom ingen av dem hade något jobb de måste gå upp till. Lena lagade en sen middag, Tommy skalade potatis, hackade lök och dukade.

Lena drack vin till maten och Tommy sippade lite försiktigt på det som var kvar av bubblen samtidigt som han drack kranvatten. Efter måltiden frågade hon vilka TV-program han gillade.

Han blev ställd, han hade ju egentligen inte tittat på TV förutom de tider han suttit på anstalt eller någon vårdinrättning. Då var det oftast så att man såg det som stod på för stunden, förutom om det pågick någon sportsändning, då kunde han opponera sig och argumentera för det. Fast kanske att deckare kunde vara kul och nyheterna. Han sa det och hon fällde en kommentar i stil med ”typiskt killar”, innan hon knäppte på TV:n. Hon styrde valet med fjärrkontrollen och de tittade en stund på lite olika program samtidigt som de diskuterade det de såg. Det kändes avslappnat och mysigt. Dagen efter kände han att han borde åka till Hamnvikshemmet för att de inte skulle bli oroliga för honom och för att byta kläder. Inte för att han hade så mycket, men det fanns ju lite annat än det han hade på sig just nu. Hon ville gärna följa med, fast beträffande kläder hade hon massor av den varan som sonen inte längre ville ha och som hon fått för att sy om eftersom hon gillade det. Hon berättade det och frågade vilken stil han gillade. Han svarade:

– Kan du inte plocka fram lite som du tycker jag skulle passa i, sedan får vi se vad jag tycker om förslagen?

Hon gillade idén och gick in för den med hull och hår. ”Det var lyckat” tänkte Tommy och han gillade verkligen den utstyrsel hon föreslog.

De tog några timmar och klockan han komma in på eftermiddagen. Tommy föreslog att de skulle gå till någon lunchrestaurang så han fick bjuda igen lite. De gick mot centrum, åt dagens på en restaurang vid torget innan de åkte till Nynäshamn. Personalen verkade vara glada att se honom, eller kanske att de var lättade över att inget värre hade hänt när han var borta. Dagarna gick och de hängde ihop hela tiden utan att tröttna på varandra eller gräla om något. Tommy lånade en väska av Lena som han fyllde med det lilla som var hans i rummet på Hamnvikshemmet, tog farväl av personalen och flyttade hem till Lena. Utan kostavgiften på boendet hade han sedan så pass bra ekonomi att han kunde bjuda Lena på Lunch alla veckans fem arbetsdagar och det blev som ett avtal. Hon stod för boendet och han stod för huvuddelen av matkostnaden. Stundom träffade de Tina och eller hans barnbarn och stundom Lenas dito. Ibland var de barnvakter utan att de för den skull skildes åt. Alla var nöjda och Lenas såväl som hans egna barnbarn älskade honom. Han hittade på äventyr i skogen eller lekar och ville spela spel.

Jag heter Tommy Lindgren, är nybliven pensionär som har haft ett väldigt spännande liv och nu har jag en fin ålderdom med bostad, sambo, dotter, barnbarn, barnbarnsbarn och två styvbarn.

Slut!